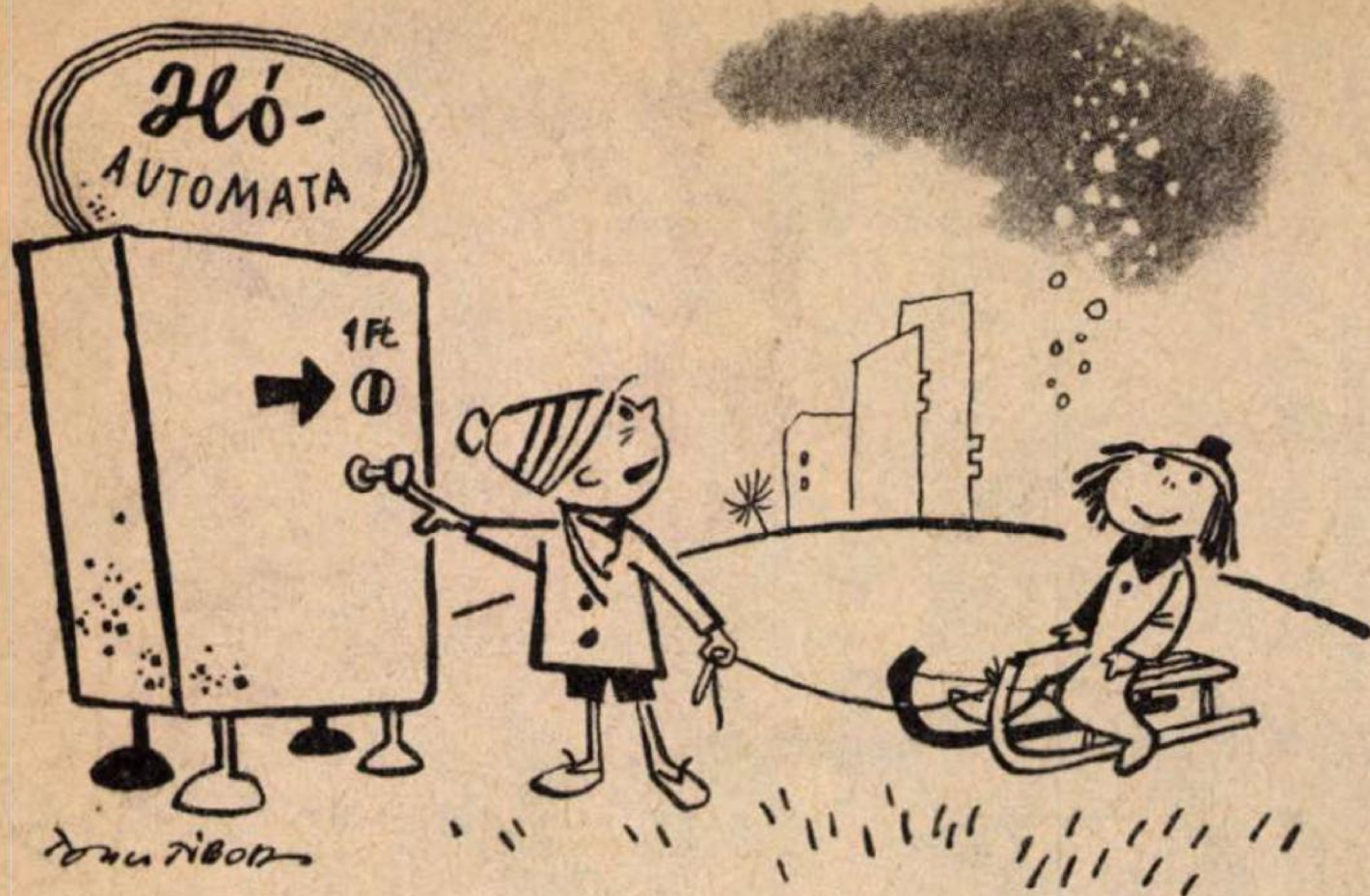
XXI. évfolyam 1. szám Ára: 1 forint 1965. január 7.

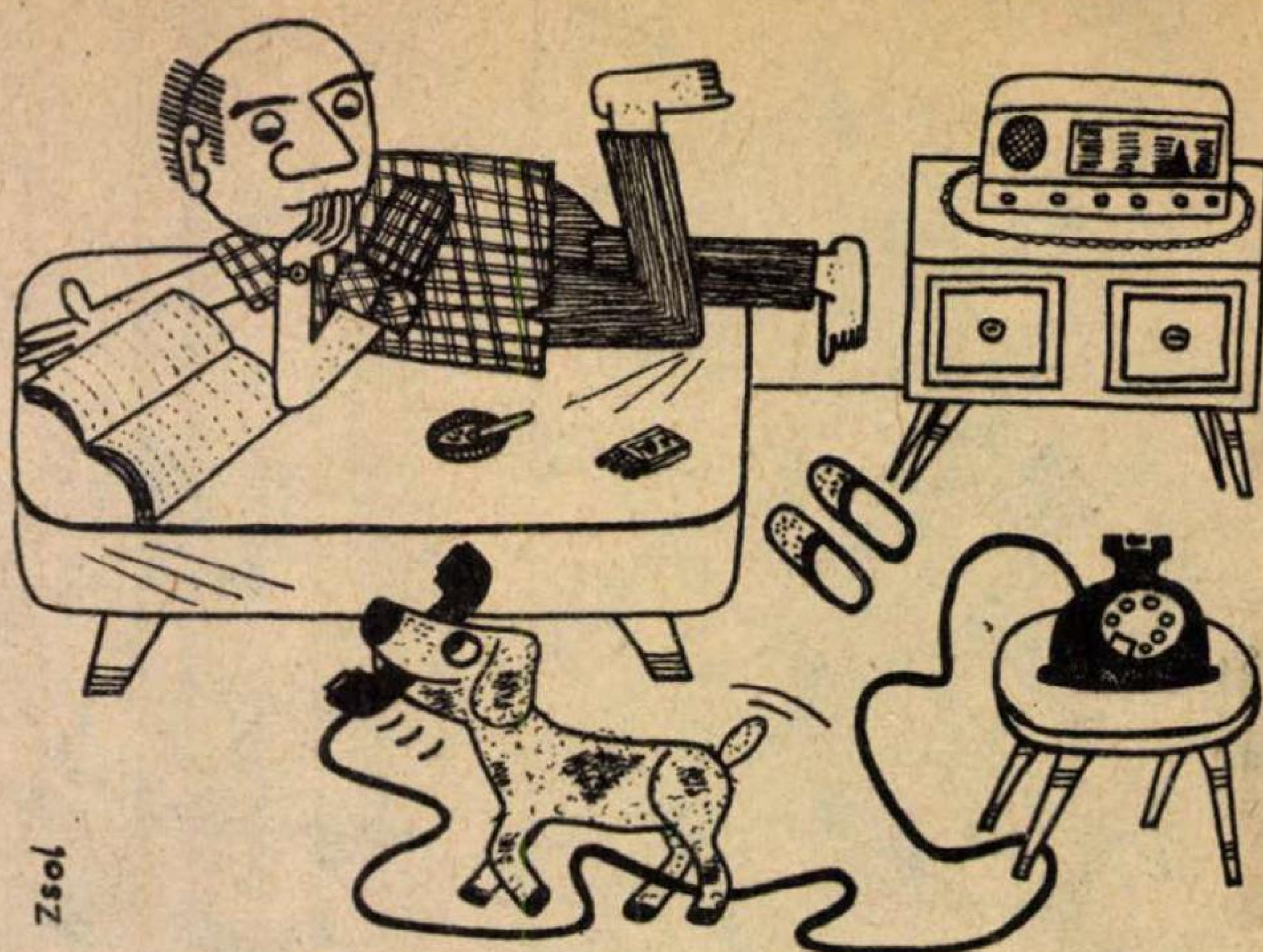
Fülöp György rajza

Igazgató: *Vajon mit akar ez folyton tőlem?!*

Tél a nagyvárosban

Pihenés

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZERENCSÉS UTAZÁS

Mint az köztudomású, utazni jó dolog. Az utas ismeretlen, vagy alig ismert tájakat lát, az utas kikapcsolódik a mindennapok egyhangú szürkeségéből s mind ezeken felül az utas még érdekes kalandokat is átélhet, ha szerencséje van. Két ilyen szerencsés utas elbeszélését adjuk alább.

1.

— Hivatalos kiküldetésben jártunk a szép Bulgáriában, és előzetes terveinknek megfelelően az úgynevezett Pannonia expresszel tértünk haza Budapestre. Ez a nemzetközi vonat korán reggel indul Szófiából, s ezért úgy határoztunk, hogy — az amúgy is hajnali felkelésre való

tekintettel — a nemzetközi expressz étkezőkocsijában fogunk reggelizni. Amikor eljött az ideje, felkerekedtünk, hogy megkeressük az étkezőkocsit, mert nem tudtuk elképzelni, hogy ezen a vonaton ilyesmi nem található. Ennek ellenére sem találtuk meg, és korgó gyomorral ültünk vissza a helyünkre abban a reményben, hogy talán majd Belgrádban kiegészül a szerelvény. Ebben a reményünkben is megcsalatkoztunk. Több mint félnapja ültünk már, s egyetlen kiflihez vagy pogácsához sem tudtunk hozzájutni Európa kellős közepén. Egy nemzetközi expresszvonaton. Délutánra kopogó szemünkkel már a csillagokat láttuk, és abban reménykedtünk, hogy talán majd a magyar—jugoszláv határon csatolnak a szerelvényhez étkezőkocsit. Nem kapcsoltak. Már estére járt az idő, s mi még egy harapást sem ettünk. Már Budapest közelében jártunk — késő este —, amikor apátiánkat a kalauz zavarta meg. Ízléses zöld kartonokat osztogatott minden utasnak, s a kartonon ezt olvashattuk: „Vegye igénybe az Utasellátó étkezőkocsijait!" Delegációnk egyik tagja megette a propagandanyomtatványt. Azt állította, hogy nem is rossz.

2.

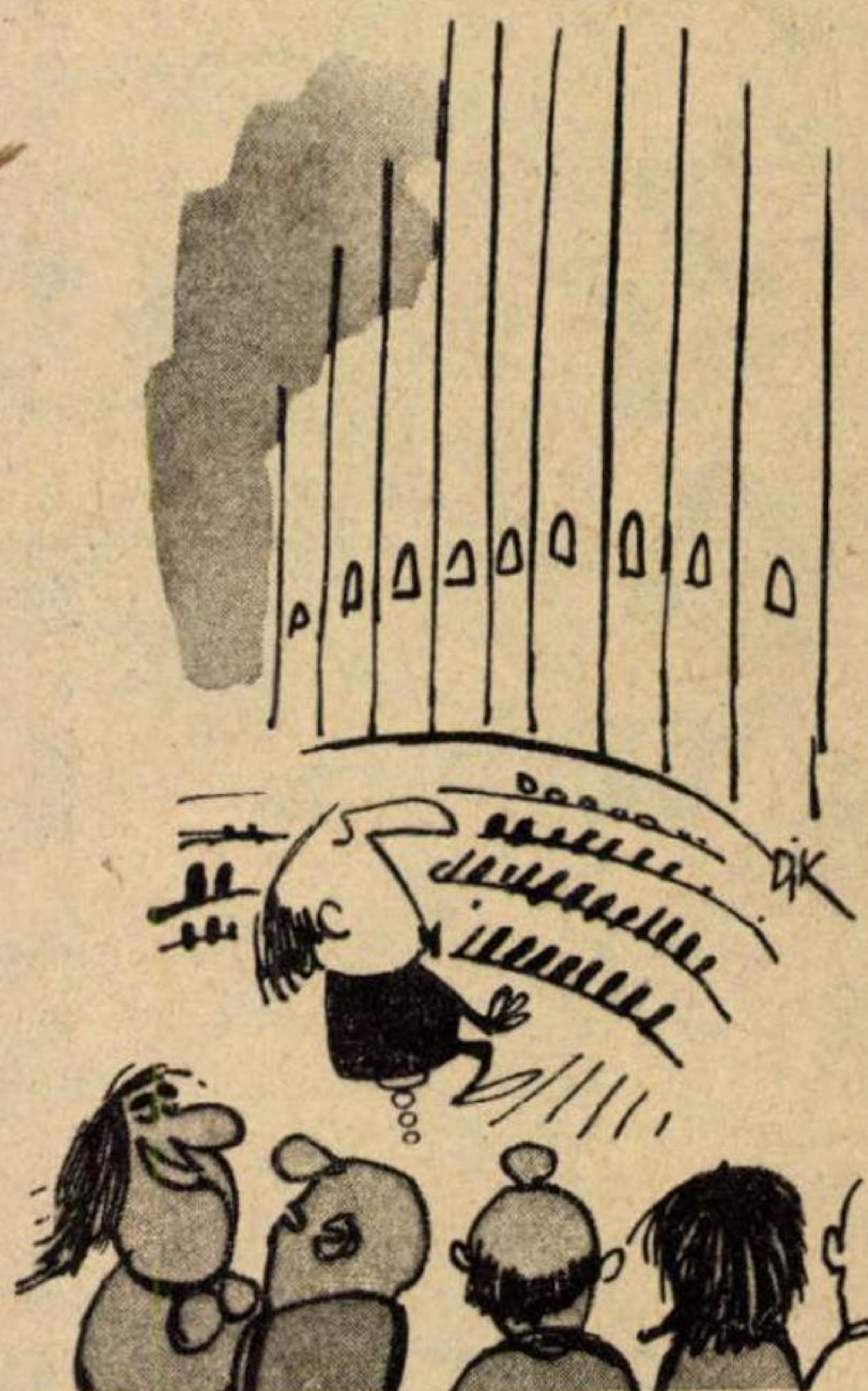
— Szolnokról Debrecenbe kellett utaznom, hogy a debreceni Csokonai Színház este 7 órakor kezdődő előadását megtekintsem. A menetrendből könnyűszerrel megállapíthattam, hogy a debreceni gyors Szolnokról 15 óra 16 perckor indul, s ennek megfelelően 15 óra 10 perckor megjelentem a pályaudvaron. Még láthattam a távozó gyorsvonat körvonalait. Nagyon csodálkoztam, mert olyasmit már hallottam, hogy egy vonat késik, de azt, hogy egy vonat s i e t, most tapasztalhattam először. Amikor már jól kicsodálkoztam magamat, bementem az állomásfőnökhöz, és megkérdeztem, hogyan juthatok el ezek után Debrecenbe, valamint azt is, hogy mióta tekintik a debreceni gyorsot pesti autó-

busznak? Az állomásfőnök arcán a lelkiismeretfurdalás szemmel látható jelei mutatkoztak, és közölte velem, hogy rövidesen indul Debrecen felé egy Diesel-mozdony két tehervagonnal, engedélyt ad arra, hogy a mozdonyvezető mellé felszállhassak. Kisvártatva már repültem is Debrecen felé — mozdonystoppal még amúgy sem utaztam —, és tanulmányoztam a Diesel-mozdonyok működését. Nagyon jól telt az idő, faltuk a kilométereket, egészen Hajdúszoboszlóig. Ott azonban a forgalmista kijelentette, hogy a szerelvény egyelőre nem megy tovább. A hátralevő 20 kilométert nem akartam gyalogosan megtenni, mert féltem, hogy lekésem a színházi előadást. Ezért az állomásról telefonáltam Debrecenbe taxiért, a taxi eljött értem a szoboszlói pályaudvarra, és befuvarozott Debrecenbe. Nem a MÁV költségén.

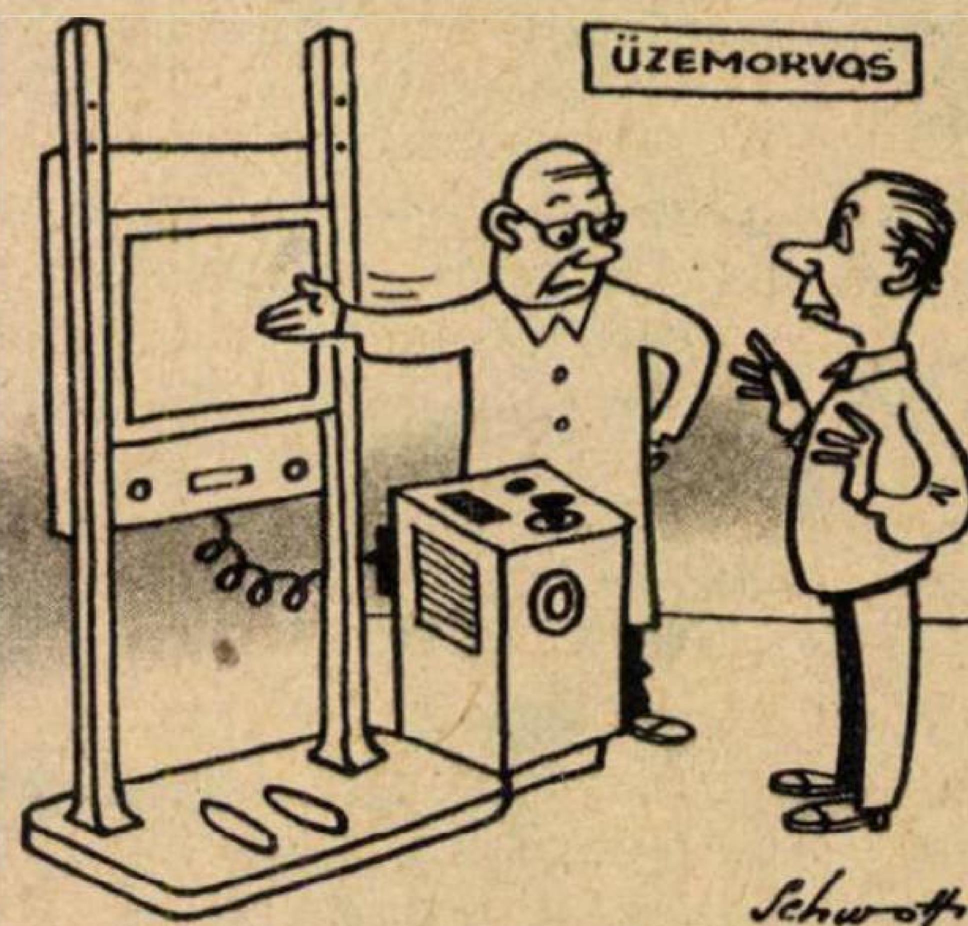
(t)

Zenei ínyenc

– Csodálatos ez a pianisszimó!
– Áramszünet van . . .

Önérzetes ember

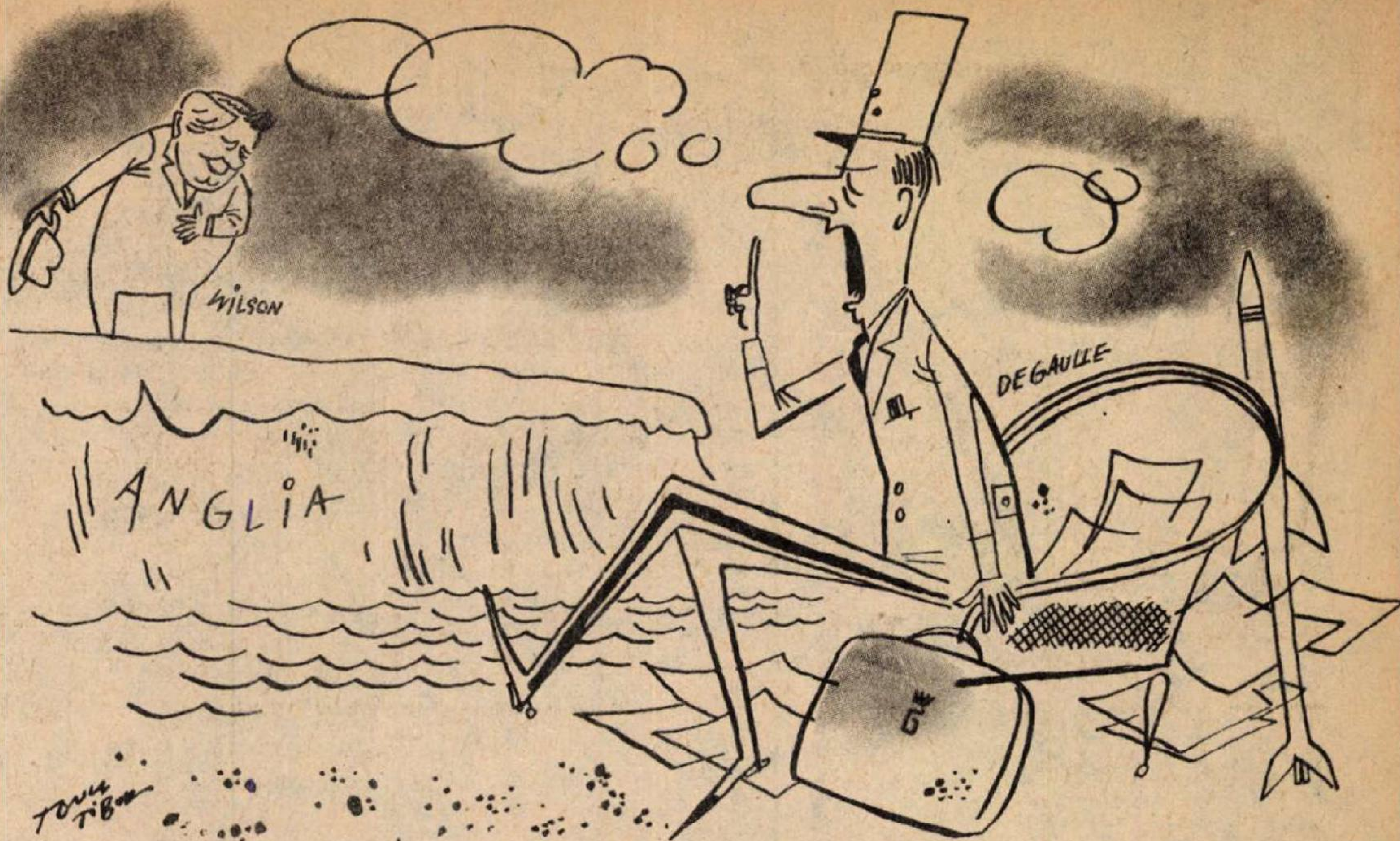

– Miért nem áll be már a röntgenkészülékbe?
– Mert nem vagyok az az ember, akin csak úgy keresztülnézhet . . .

Még tart a vita

De Gaulle: Nem felejtem el maguknak Szent Ilonát sem!

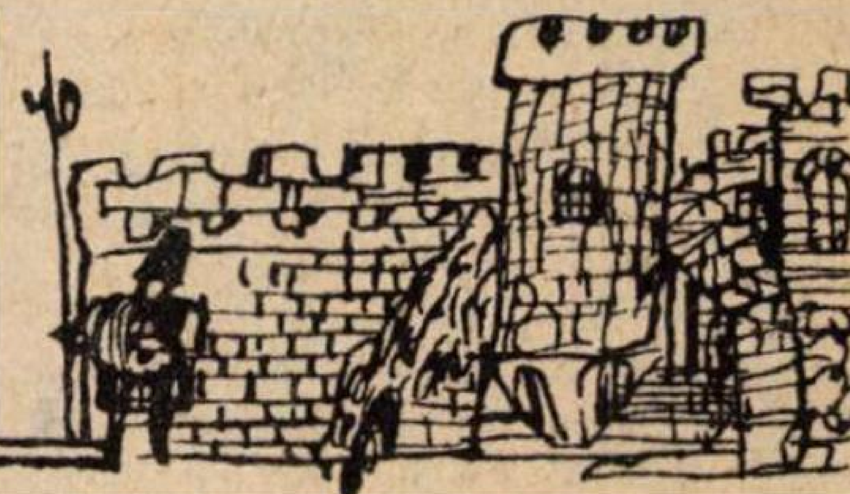
Wilson: Bocsánat, azt még a konzervatívok csinálták!

Toncz Tibor rajza

HELSINGÖRI JELENTÉS

— EGY TRAGÉDIA NYOMÁBAN —

Helsingör.

Ebben a városban ölte meg Claudius a testvérét, Hamlet királyfi atyját, majd nőül vette Gertrudot, az özvegy királynét, és a trónra ült.

Hamlet atyjának szelleme, hatalmas, szálfa termetű szellem, harci mezben, jó hatvanas, így meséli el az esetet:

— Hát az úgy volt, hogy amint kertemben alvám, ez volt szokásom minden délután, meglopta bátyám e titkos órát, üvegben átkos csalmatok levével, s fülhézagomba önté a nedű bélpoklos csöppjeit...

Az egyik szomszédasszony a következőket mondotta:

— Az igaz, hogy én itten vagyok a szomszédban, de én semmit se nem tudok, semmit se nem tudok. Nem is nagyon érdekel, merthogy van énnekem dolgom elég, szegény özvegy várúrnő vagyok én, kérem, olyan egyedül élek, mint a hüvelykujjam, tizenhét gyerekkel...

A másik szomszéd, egy kicsit ingerülten:

— Hát, kérem, a szó súlyértelmében ugyan nem vagyok köteles nyilatkozni ezen a vonalon. Én, mint ezen a téren kissé továbblátó ember, sokallom azt, aminek itt, ugye, szabad folyást engedtek. A dolgok tisztázása tisztázásra szorul, de a problémát nem így kellene felvetni a szó súlyértelmében. Hogy honnan szerezte Claudius az átkos csalmatok levét, aztat ugye én nem tudom...

A tanító hetven éve dolgozik, tanít Helsingörben. Jelenleg százhúsz éves. Reszkető hangon felel kérdéseinkre:

— Kérem szépen, itt középkori, igen, középkori állapotok vannak, igen, azok vannak. Nincs semmi művelődési lehetőség. Nincs rádió, nincs televízió, nincs könyvtár, nincs villany, nincs kultúrház... Néha elvetődnek hozzánk holmi vándorszínészek, de nagyon ritkán, igen, nagyon ritkán... Tiszta középkor!...

A tanácselnöknek más a véleménye:

— Városunk rengeteget fejlődött az utóbbi években. Helsingör lakói vállvetve építik a feudalizmust. Aki húsz évvel ezelőtt járt itt utoljára, az most rá sem ismerne városunkra. A városfalat megerősítettük, új felvonóhidat építettünk, és a várárkot kétszeresére szélesítettük. A régi libalegelő helyén — büszkén jelentem — most kecskelegelő van...

Az udvari szakács, százkilós, tripla tokás, malacképű férfi. Miközben beszél, a szeme ijedten ugrál ideoda.

— Én nem tudom, kérem, hogy mi történt, én csak azt tudom, hogy ételmérgezés nem történt, minket a KÖJÁL állandóan ellenőriz, a konyhánk ragyog a tisztaságtól...

Bekopogtattunk a tanácstitkárhoz is. Íróasztala mögött találtuk. A falon oklevelek, fényképek.

— Elnézést a zavarásért, tudjuk, hogy most van a munka dandárja...

— Hát bizony, az van most, meg a dolog vége... De mi megfogjuk!

— Mi úgy tudjuk, hogy Claudius már hosszabb ideje udvarolt Gertrud királynénak. Nem látták, hogy ebből előbb-utóbb baj lesz? Senki sem figyelmeztette önt?

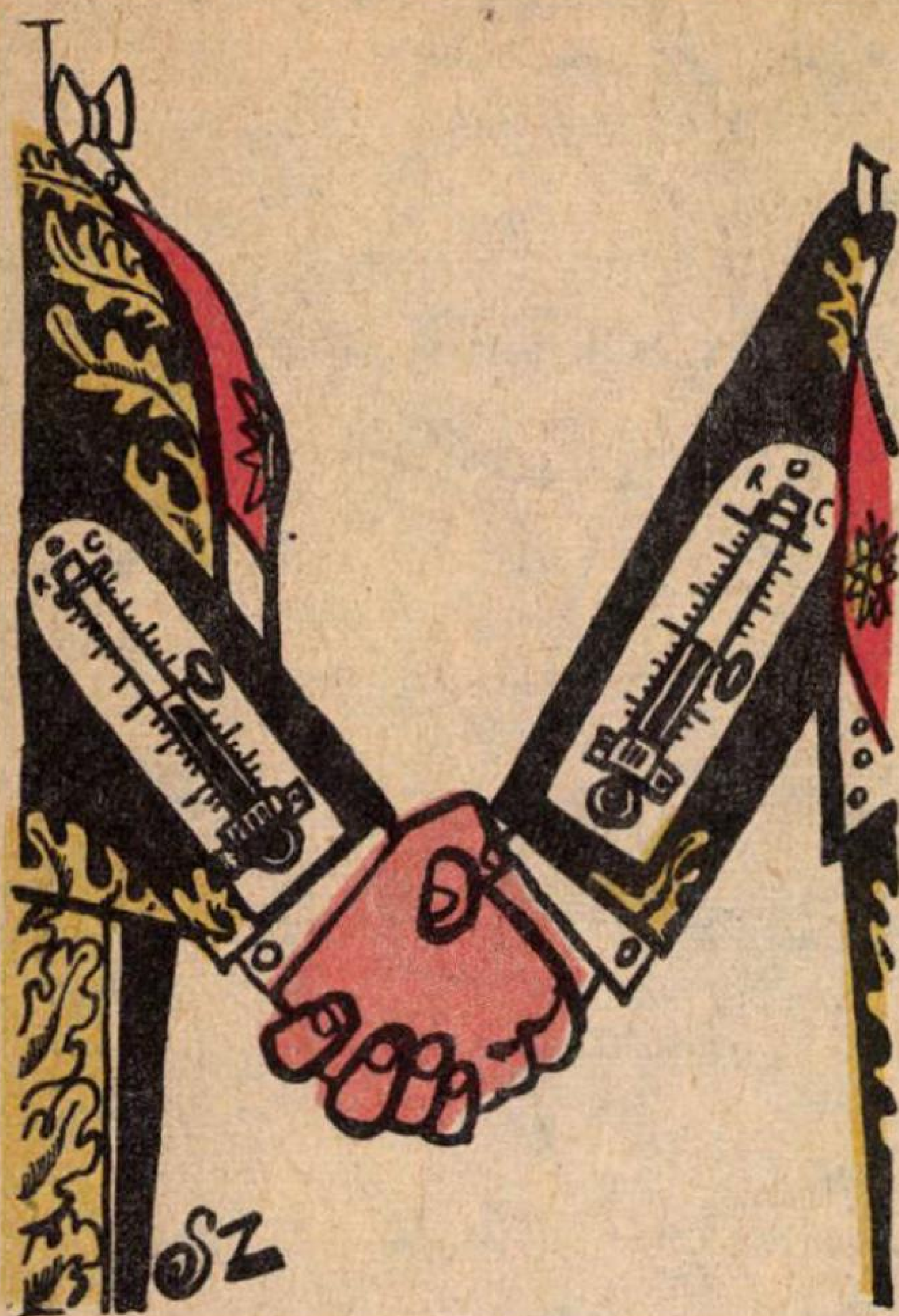
— Kaptunk egy bejelentést, az igaz, de én nem tulajdonítottam fontosságot nekije, illetve tulajdonítottam fontosságot, de fontossági sorrendben nem elsődleges fontosságot tulajdonítottam az ügynek... Meg aztán Claudiust én rendes embernek ismertem, és nem akartam hinni a pletykáknak, mert pletykálnak itt, kérem szépen, mindenfélét, de bejelentést kaptam, az igaz...

Helsingörben tehát senki nem tudott semmit. Sőt! Még csak nem is sejtették semmit a készülődő tragédiáról.

Tanulság: mi jól tudjuk, hogy népi demokráciánk sok gondot fordít az emberekre, és a fény még a legsötétebb zugba is behatol, de talán, ha egy kicsivel többet törődünk a dánokkal, visszamenőleg, akkor talán nem történt volna meg ez a csúnya eset Helsingörben, anno dacumal...

Mikes György

Diplomáciai viszony

Újra divat a gombfoci

Játékos átigazolás

Takarékos ember

Szokatlan kísérletre szántam magam. Mai lapszámunk címoldalának eredeti rajzával felkerestem régi ismerősömet, Bablák Edét és arra kértem, nyilatkozzék: egyetért-e a címlapunkkal, amelyen a persely-disznócska rángatja az igazgató nadrágját?

— Mi az, hogy egyetértek? Takarékosságra serkent, nevel, agitál — felelte.

— Ön tehát helyesnek tartja...

— El vagyok ragadtatva. Már éppen ideje, hogy véget vessünk a pazarlásnak. Takarékoskodni kell az egész vonalon.

— Hogyan érvényesíti ön a takarékosság elvét a saját vállalatánál?

— Nálunk a probléma igen sokrétű, vigyázni kell arra, hogy a takarékosság ne váljék kicsinyes szűkmarkúsággá.

— Nyilvánvaló. Ami kell, az kell! De például az anyagfelhasználás?...

— Ez, látja, rendkívül fontos kérdés. Az én vállalatomnál már eddig is megtakarítottunk annyit, amennyit lehetett.

— Most talán lehetne még egy kicsivel többet...

— Esetleg lehetne, de számolnom kell a dolgozók érzékenységével.

— Nem értem az összefüggést.

— Pedig egyszerű: kisebb anyaghányadból nehezebb dolgozni. Több az idegeskedés.

— Ön inkább lemond a takarékosságról.

— Szó sincs róla! Másképp is lehet takarékoskodni. A mi

vállalatunk például túl van szervezve.

— Tehát átszervez és egyszerűsít.

— Sajnos, nem tehetem. Akkor a felesleges létszám jelentene óriási problémát.

— Sok helyen munkáshiánnyal küzdenek. Adja át a felesleges létszámot egy másik üzemnek.

— Ezt sem tehetem. Az emberek szívesebben dolgoznak nálam. Új helyet nehéz megszokni.

— Ön valóban nagyon megértő.

— Nem szeretném, ha a dolgozók azt hinnék, hogy rossz ember vagyok.

— Az imént úgy nyilatkozott, hogy takarékoskodni kell az egész vonalon.

— Most is úgy nyilatkozom. Az én vonalam azonban egészen más. Mondtam már, hogy én másképp takarékoskodom...

— Például?

— Az idén nem kérek új hivatali berendezést.

— Amint látom, vadonatújak a bútorai, a fotelek, a könyvespolcok...

— A múlt évben kaptam őket. Kérhetnék újakat, de lemondok róluk.

— Ez igazán dicséretes önfegyelemre vall.

— Magamat kímélem a legkevésbé.

— A takarékosság terén is.

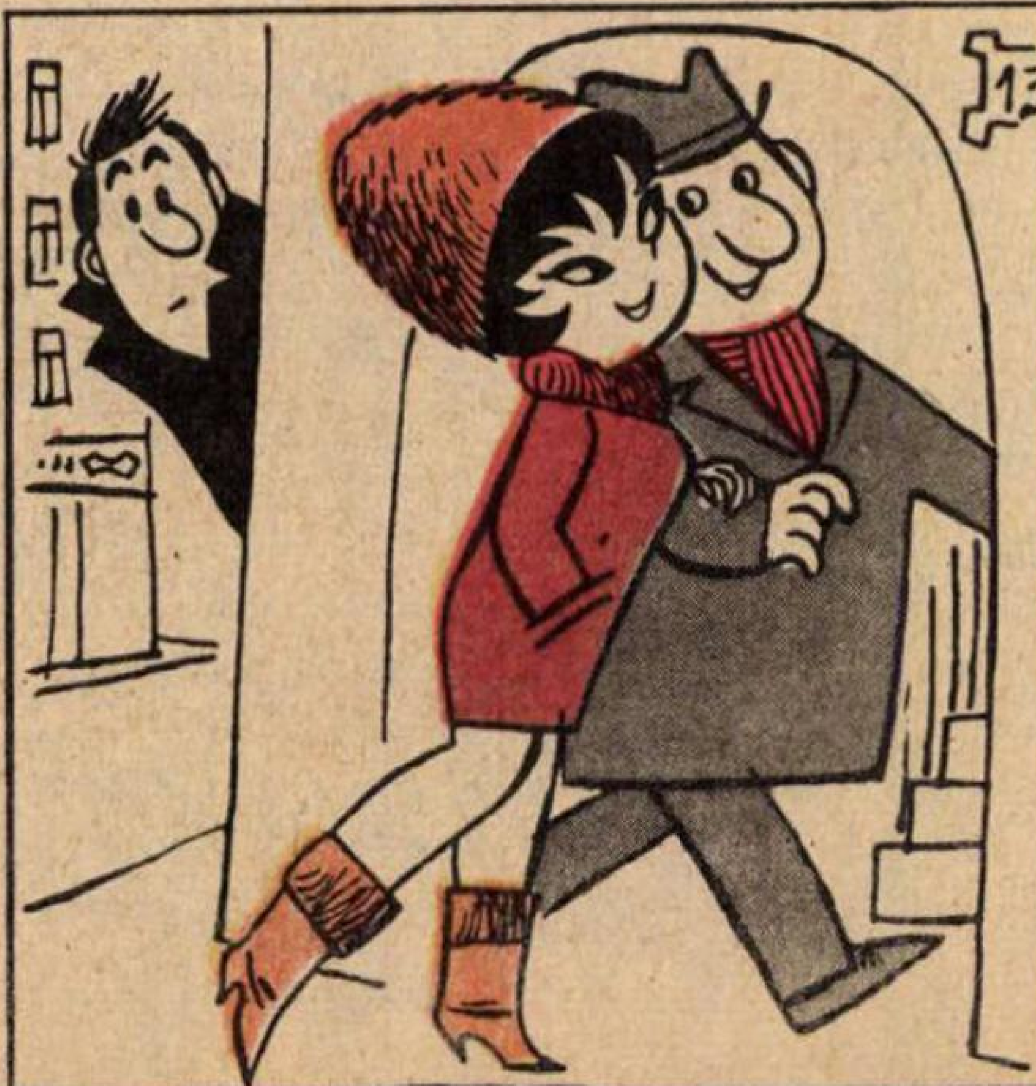
— E tekintetben különösen: csökkentettem a háztartási kiadásaimat, kevesebb kosztpénzt adok haza a feleségemnek...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika titkos utakon

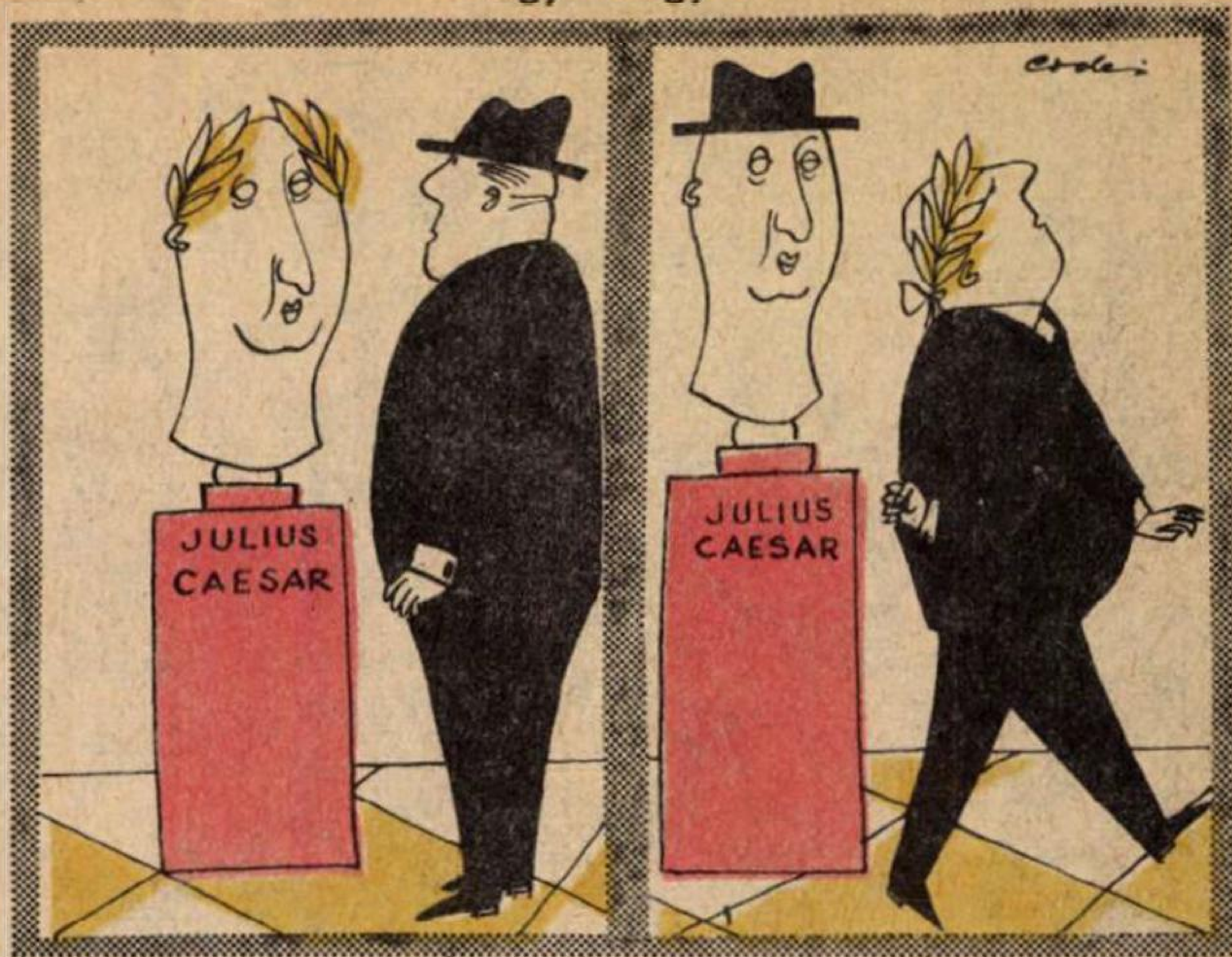

Tapintat

Nagyravágyás

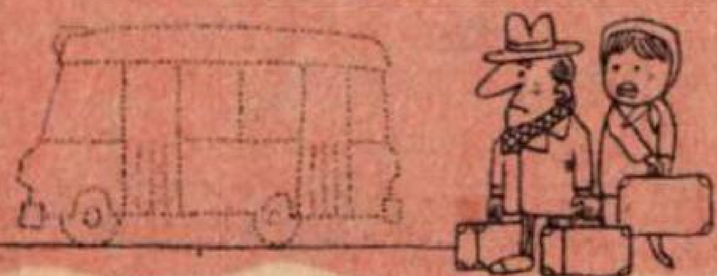
Kedves Ludas Matyi!

A Ludas Matyi a közelmúltban szatirikus hangú cikkben tájékoztatta olvasóit arról, hogyan sikerült egy képzeletbeli agytrösztnek megállapítania a 8-as autóbusz útvonalát. A lecke rendkívül nehéz volt, mert el kellett venni a 8-as autóbuszon utazók kedvét. A cikk szerzője azonban nem tudott arról, hogy ezen a képzeletbeli értekezleten, amelyet a képzeletbeli agytröszt hívott össze, felszólalt valaki, és azt javasolta, hogy a 8-as busz ne térjen le az Erzsébet-hídról, hanem menjen egyenesen végig a Rákóczi úton és a Baross téren forduljon vissza. Ezzel lehetővé tennék, hogy a budai honpolgárok átszállás nélkül jussanak el poggyászaikkal együtt a Keleti pályaudvarig, és megoldódna a többi vonalra való átszállás problémája is, továbbá — uram bocsá' — elkerülhető lenne az Erzsébet-híd alatti kínos visszafordulás a Váci utcán át, és nem kellene annyit várakozni a főforgalmi útvonalba való becsatlakozásra sem.

Ezt a javaslatot a képzeletbeli agytröszt viharos tiltakozással fogadta, és mint az utazóközönség kényelmét szolgáló javaslatot — elutasították.

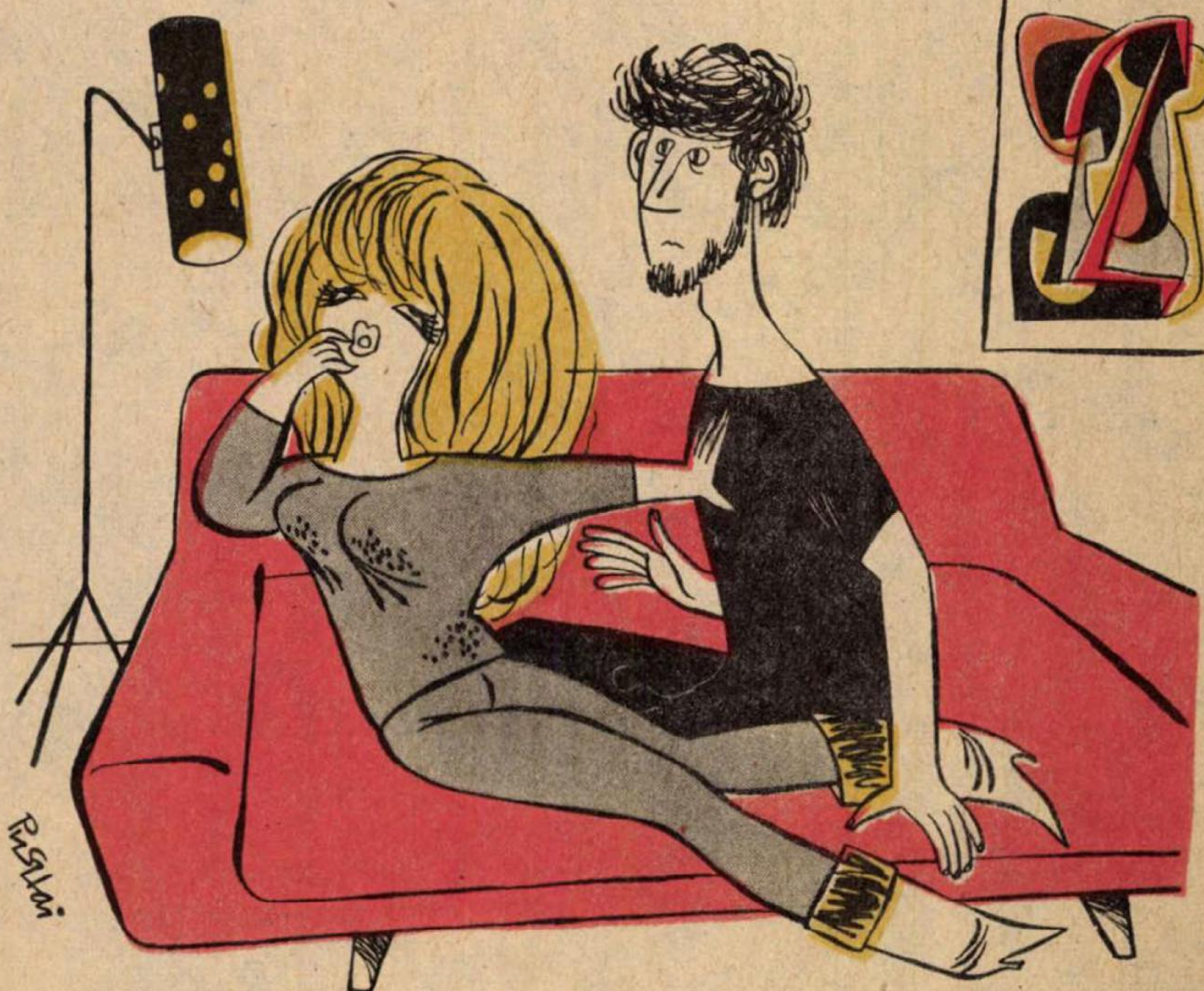
Megnyugtatásul közlöm, hogy a javaslattevőt fegyelmi elé állították és példásan megbüntették, hogy máskor ilyesmi ne jusson az eszébe.

Egy szemfüles olvasójuk

Szerelem 1965

Pusztai Pál rajza

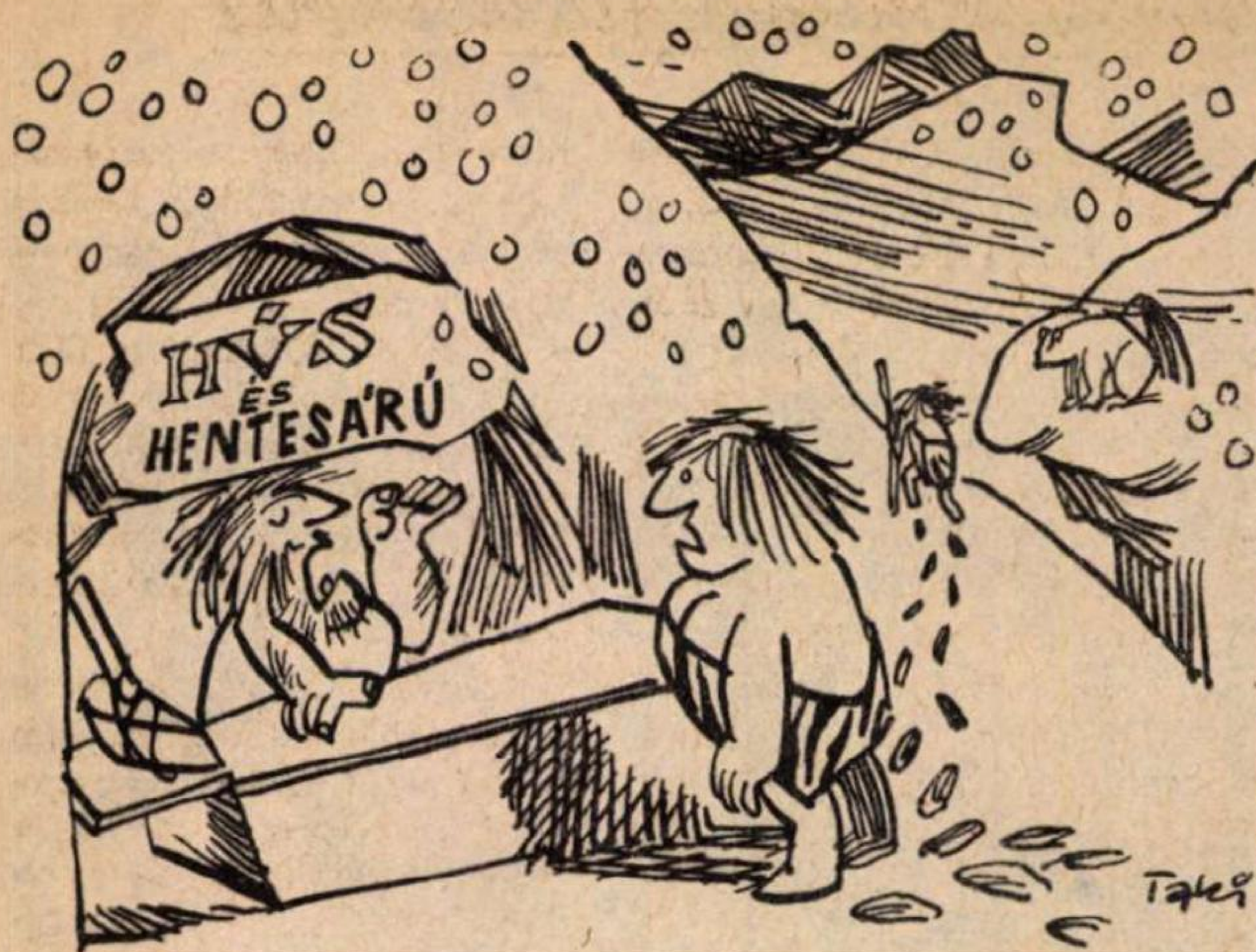
– Keressünk valami modern megoldást . . .

Képpresszó nyílt Pesten

Hegedűs István rajza

A jégkorszakban

– Sajnálom, csak fagyasztott húst tudok adni!

Akik hétköznap is dolgoznak

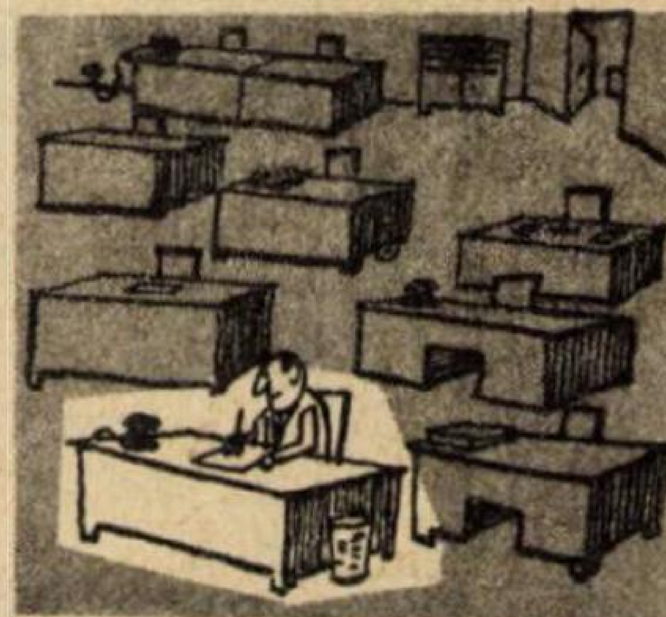
Karácsony és Szilveszter táján gyakran olvashatunk színes riportokat azokról a dolgozókról, akik — távol szeretteiktől — az ünnepek alatt is helytállnak a munka frontján. Derék vasutasaink, rendőreink, orvosaink, pincéreink kétségtelenül megérdemlik a megemlékezést, de most, az ünnepek után, önként vetődik fel bennem a kérdés: miért nem állítják a nyilvánosság reflektorfényébe azokat az embereket, akik hétköznap is dolgoznak?! Valahogy így gondolom:

„Hétköznap délelőtt, amikor egyesek gondtalanul szürcsölik kávéjukat az eszpresszókban, vagy önfeledten szórakoznak a mozik matiné-előadásain, esetleg a műhely egyik sarkában trécselnek barátaikkal, talán nem is gondolnak arra, hogy akadnak dolgozók, akik verejtékben fürdő arccal hajolnak gépeik fölé, és valami izét forgácsolnák nagy gonddal, a munka féltő szeretetével. Egyikük — megérdemli, hogy kiírjuk a nevét — Y. Z., az N. gyár forgácsolója. Kérdésünkre, hogy milyen érzés dolgozni akkor, amikor mások csak téblábolnak, lebzselnek, vagy markírozzák a munkát, szerényen válaszol:

— Túl akarok esni ezen a feladaton. Megígértem a komámnak, és én tartom az ígéretemet!

Igen, Y. Z. megígért valamit, és ő tartja a szavát!

Vagy itt van Terepszin Cs. Álmos, előkalkulátor. A legnagyobb dologidő ellenére ott ül íróasztala mögött, s lázas munkában tudomást sem vesz arról, hogy hétköznap délelőtt van. Megkérdezzük, milyen érzés

egyedül dolgozni egy ilyen nagy szobában, ahol nyolc íróasztal várja a gazdáját. Álmos öntudatosan vonja meg a vállát.

— És, ha egyszer megszólal a telefon, és valaki kétségbeesetten kimutatást kér? Valakinek vállalnia kellett a munkát, én nőtlen ember vagyok, tekintettel voltam kollégáim családi körülményeire. Tudom, hogy kényelmesebb lenne most a büfében szórakoznom, vagy lottóznom, de hát...

Nem is folytatja. Számára a munka olyan természetes, magától értetődő valami, hogy nem számít a fényes délelőtt, a hétköznap, ő ott ül munkahelyén, és dolgozik.

Délelőtti mozielőadások, eszpresszók közönsége, munkagépek közt csellengők, üzemi vándormadarak, tisztelegjetek magatokban egy néma percet a Hétköznapok Hősei előtt!"

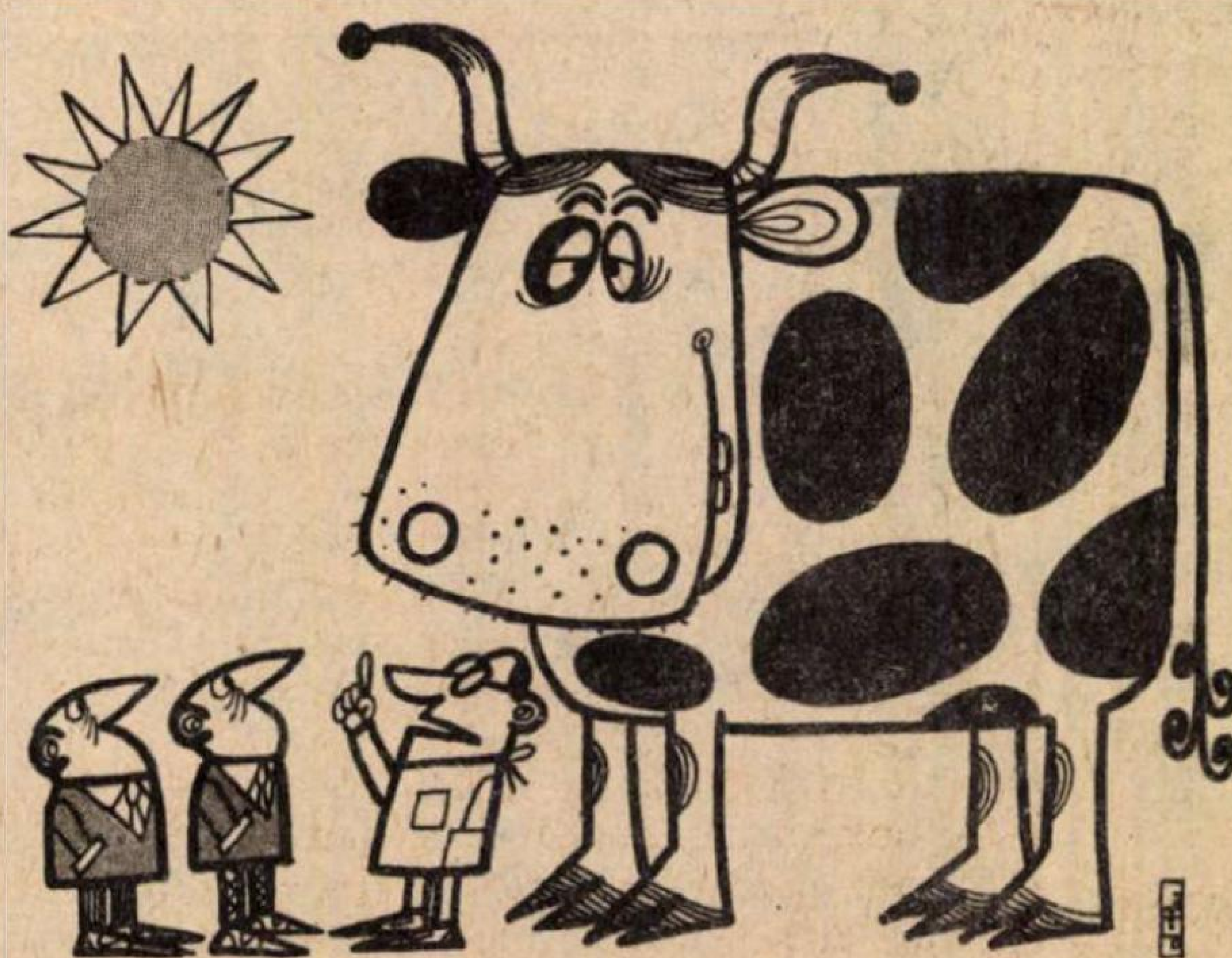
Tardos Péter

Vasárnap délelőtti klub

Gerő Sándor rajza

A mezőgazdaság segítsége az iparnak

– Íme, sikerült kitenyésztenünk azt az ökörfajtát, amelyik egyszerre három bedöglött traktort is képes hazavontatni!

Ezt olvastuk

PAPUCSDÖMPING

Az Esti Hírlapban olvastuk, hogy a francia közvéleménykutató intézet 500 férjet kérdezett meg, hogy ki parancsol odahaza. 350 azt válaszolta, hogy a felesége, 194 az anyósát nevezte meg. Csupán egy állította, hogy ő parancsol, de róla utólag kiderült: négy éve özvegy.

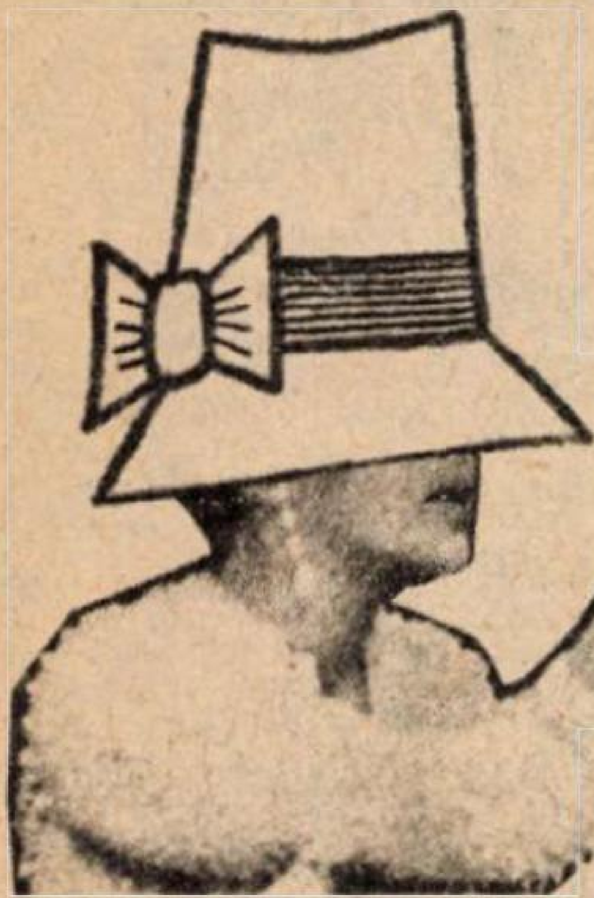
A francia férjek sanyarú helyzetére jellemző, hogy 500 közül 544-en papucsok, és 500 közül csak az 545-iknek van szava odahaza. Viszont ő is csak a falnak beszélhet.

Dr. Árgus

KIMENT a divatból

Így van. Kiment. Divatos nő nem hordja és kész. Hogy ki parancsolta le róluk és miért, nem tudom. Tűnődve böngészem a divatlapokat. A manökenek keze-lába megvan, a nyakuk is megvan, (hogy mitől olyan hosszú, azt is tisztázni kellene már egyszer) és csípőjük is akad, ha nyomokban is csupán. Ez mind van, de mondjuk ki végre nyíltan: a keblük, az eltűnt. Hogy hová, arról fogalmam sincs. És hogy mihez kezd ilyenkor egy modern nő, ki a divatot követni óhajtja, azt sem tudom. Mardosó kétségeimmel a férjemhez fordultam, ki a hírt aránylag higgadtan fogadta. Sportújságját, melyet éppen olvasott, jóízűen elfogyasztotta, majd az alábbi szózatot intézte hozzám:

„Asszony! Rám eddig panaszod nem lehetett. Imádtam gesztenyeszín fürtjeidet, mégsem szóltam, mikor kénsárgára váltottál át. Békén elviseltem paradicsomvörös és teveszőke hajadat is. Nem szóltam legutóbb sem, mikor ismeretlen tragédia folytán egyik napról a másikra megőszültél, és immár szürke hajjal rovod velem az élet útját. Emlékezz vissza, léleztem helyetted, mikor a princessz-fűzőben nem kaptál levegőt. Vezettelek gyengéden, midőn póni-frizurád eltakarta előled isten napját és híven beszámoltam neked azokról az eseményekről, melyeket fazék-kalapod karimája elfedett előled. Bízón emeltem a magasba tekintetem, amikor 12 centis tűsarkaidon imbolyogtál felettem, és lestelek vágyakozva a túlsó járdáról, hiszen alsószoknyáid miatt nem fértünk el egymás mellett. Édes teherként raktalak fel a buszra, mert szűk szoknyádban képtelen voltál felhágni rá, és zokszó nélkül viseltem el még sok mindent, ami momentán nem jut eszembe. De asszony! Életem párja és szép gyermekeim anyja! Ha most nekem addig spekulálsz, míg egy szép napon kebel nélkül találak, hát kisbaltával verem szét hangulatos otthonunk berendezését! Ragaszkodom hozzá és kész! Az embernek megáll az esze! Legközelebb majd azzal jössz, hogy amin üldögélsz, az ment ki a divatból!"

Borzasztó, hogy a férfiak milyen érzéketlenek!

G. Szabó Judit

Ragaszkodom a meggyőződésemhez

Mert én ilyen vagyok. Nem tartozom azok közé, akik ma így, holnap úgy, nem vagyok szélkakas, aki úgy fordul, ahogyan a szél fúj, én, ha valamit kimondtam, az ki van mondva, és abból nem engedek egy jottányit sem. Nem tudom, hogy mennyi az egy jottányi, de én annyit sem engedek.

Nem megy ez mindig simán, kérem. Gyakran próbálnak lebeszélni, rábeszélni, valamit bebeszélni, különböző ravasz trükkökkel próbálnak megingatni, de nálam hiába. Én nem ragaszkodom. Tudniillik a meggyőződésemhez.

Itt volt például a Csőr Géza esete. Ez nálunk egy fiatal vegyészmérnök, akiről megtudtam, hogy a vállalat kocsiján sűrűn jár le Zamárdiba a menyasszonyához, aki ott nyaral. Több se kellett nekem! A legközelebbi értekezleten felpattantam a helyemről, és határozottan kijelentettem, hogy én ezt a gyakori kiszállást Zamárdiba az állam költségén nem helyeslem, sőt határozottan elítélem. Ez az én meggyőződésem, és ettől ne is akarjanak eltéríteni.

Mikor leültem, a szomszédom odacsúsztatott egy cédulát, amire ez volt írva:

Te marha, nem tudod, hogy a menyasszony apja az igazgató sógora?

Én ezt csakugyan nem tudtam, de ha tudtam volna, akkor is ezt mondom, mert ez

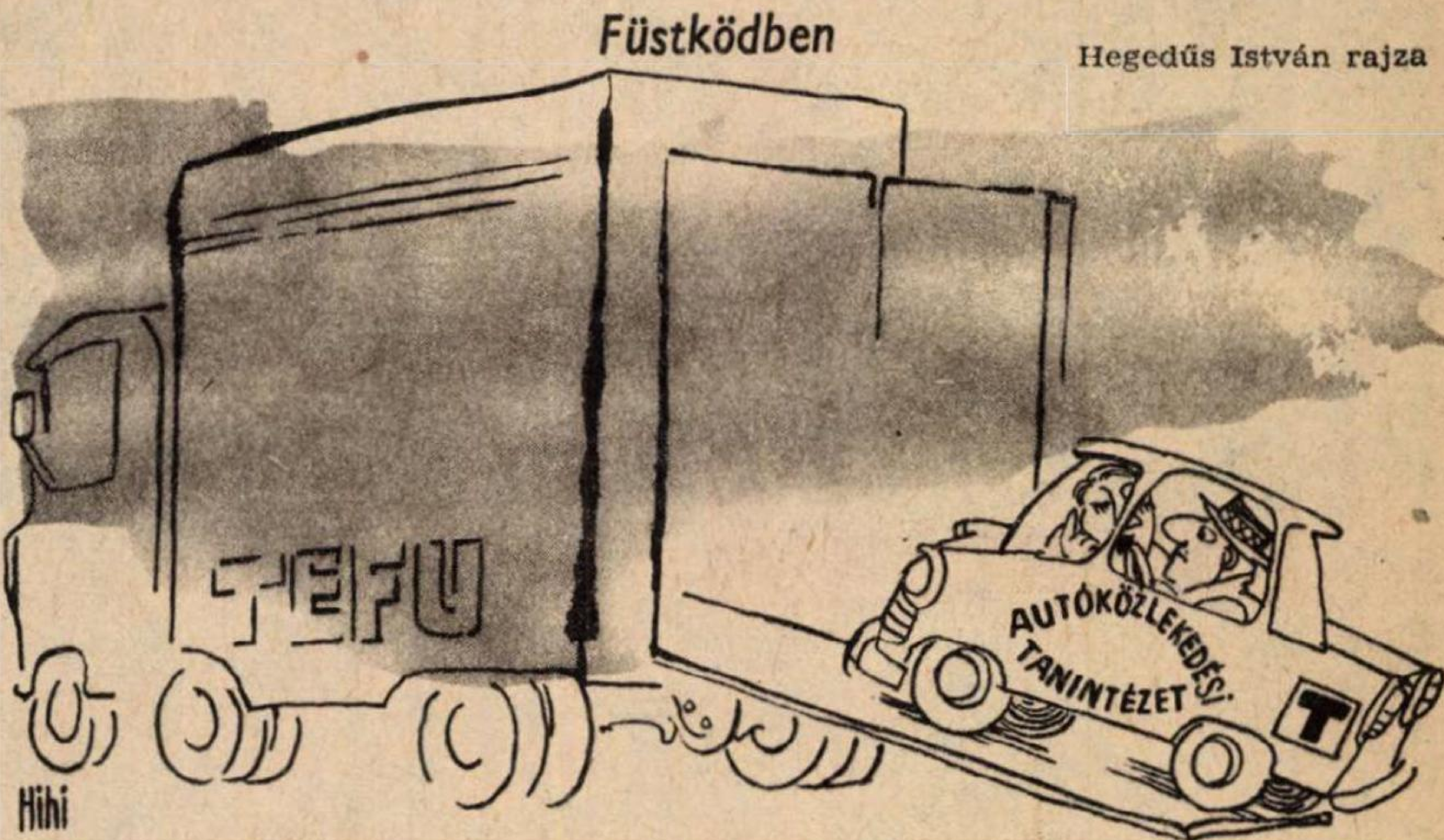
volt a meggyőződésem. Ámde Csőr Géza erre azt felelte, hogy ő nem a menyasszonyához szokott kiszállni Zamárdiba, hanem mert ott, a Balaton mellett földgáz után kutatnak, és mivel a mi üzemünknek nagy szüksége volna földgázra mint nyersanyagra, ő ott akar lenni, amikor megtalálják, hogy rögtön lestoppolják, mert sok az igénylő, és a későnjövőknek nem jut földgáz. Arról nem tehet, hogy a menyasszonya ott nyaral a családi villában. De, úgy látszik – tette hozzá Csőr Géza –, nemcsak a Balaton mellett fúrnak, hanem itthon is, a vállalatnál. Azzal nem törődik, hogy őt fúrják, de hogy a menyasszonyát is belekeverik a dologba, azt kikéri magának.

Így Csőr Géza. Több se kellett nekem! Felpattantam a helyemről, és kijelentettem, hogy elértettem a célzást, és nem engedem a szavaimat elködösíteni. Én mindig a meggyőződésemre hallgatok, és azok után, amiket Csőr Géza mondott, az a meggyőződésem, hogy ő valóban a földgáz miatt szállt ki gyakran Zamárdiba, nem pedig a menyasszonyát ment látogatni. Hogy ez ellentétben áll az előbb mondott szavaimmal? Ugyan kérem. Micsoda kispolgári felfogás. Akkor az volt a meggyőződésem, most pedig ez. Az a fontos, hogy az embernek mindig legyen meggyőződése, amihez az utolsó leheletéig ragaszkodik.

Balázs Sándor

Füstködben

Hegedűs István rajza

– Az emelkedőn tegye az egyesbe . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÜRTŐSKALÁCS

A népszerű Emkében kürtőskalácsot árulnak. Az utcáról is látható, amint villamos tűzhelyen a sülésig forgatják a hengeralakú csemegét. Nem is drága: három forint egy adag.

Jutányosan kapható, forintonként mindössze tíztizenöt percet kell álldogálni érte. Először blokkot vesz a kürtőskalácsra áhítozó (mérsékelt sorbaállás), aztán beáll egy hosszú sor végére. Lassan múlnak a percek, lassan fogynak az előtte állók. A termelési kapacitás ugyanis nincsen arányban a kereslettel. Amint megbarnul egy kürtő és elosztásra kerül, jelentős szünet következik a kiszolgálásban. A sorban állók morognak. Aki kalácsra vágyik, annak legalább félórát kell rá szentelnie. Gyakran hallottunk ilyen kifakadásokat a sorban: Ha tudtam volna, hogy ennyit kell várni, dehogyis kívántam volna kürtőskalácsot enni!

Szerény indítványom: a pénztár ne adjon ki blokkot, ha nincs remény az

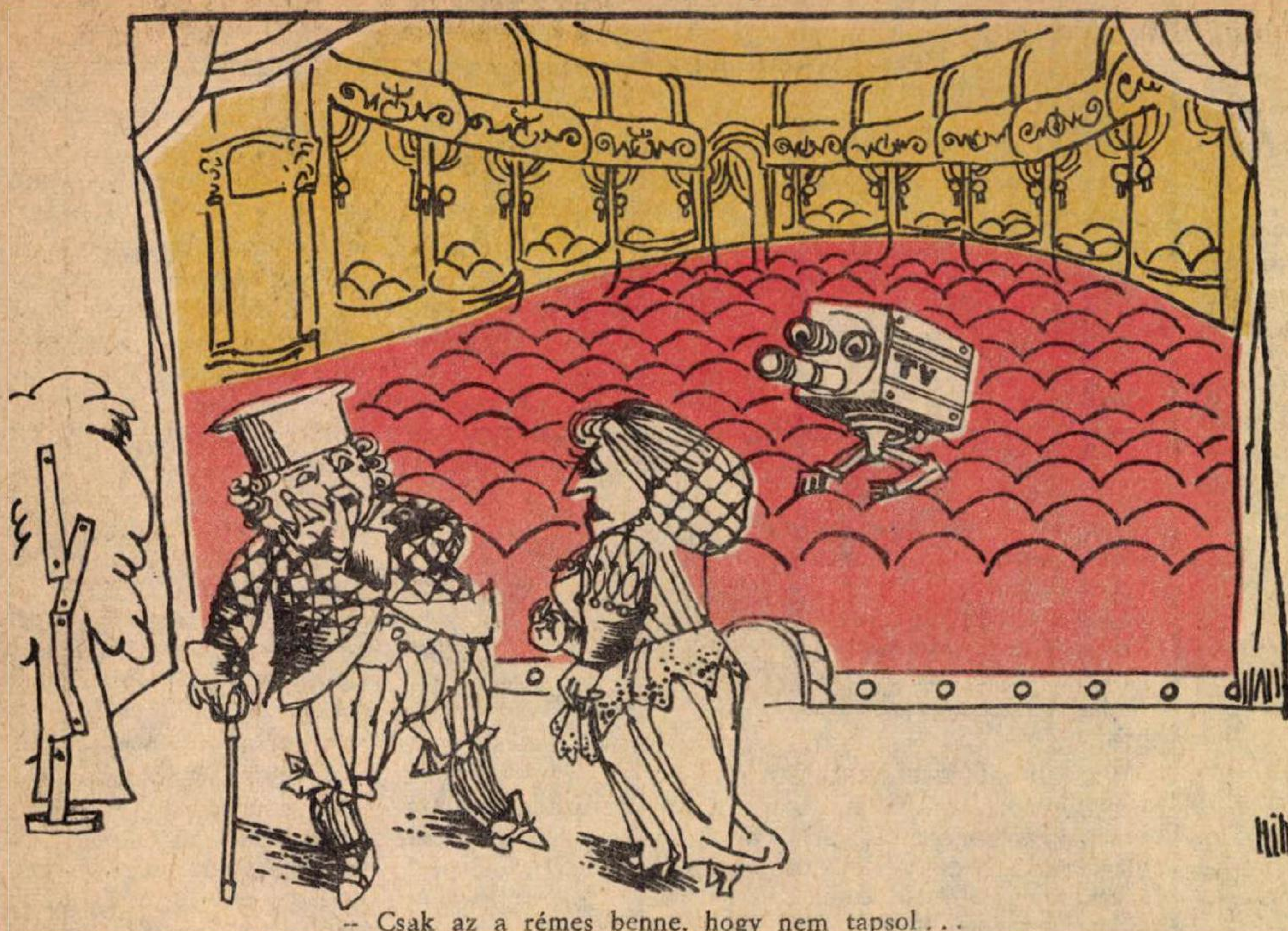

öt percen belüli kiszolgálásra, vagy figyelmeztesse a vevőt, hogy félórai ácsorgással kell fizetnie a kürtőskalácsért.

A. S.

A színház jövője

Hegedűs István rajza

– Csak az a rémes benne, hogy nem tapsol . . .

Újtípusú készülék

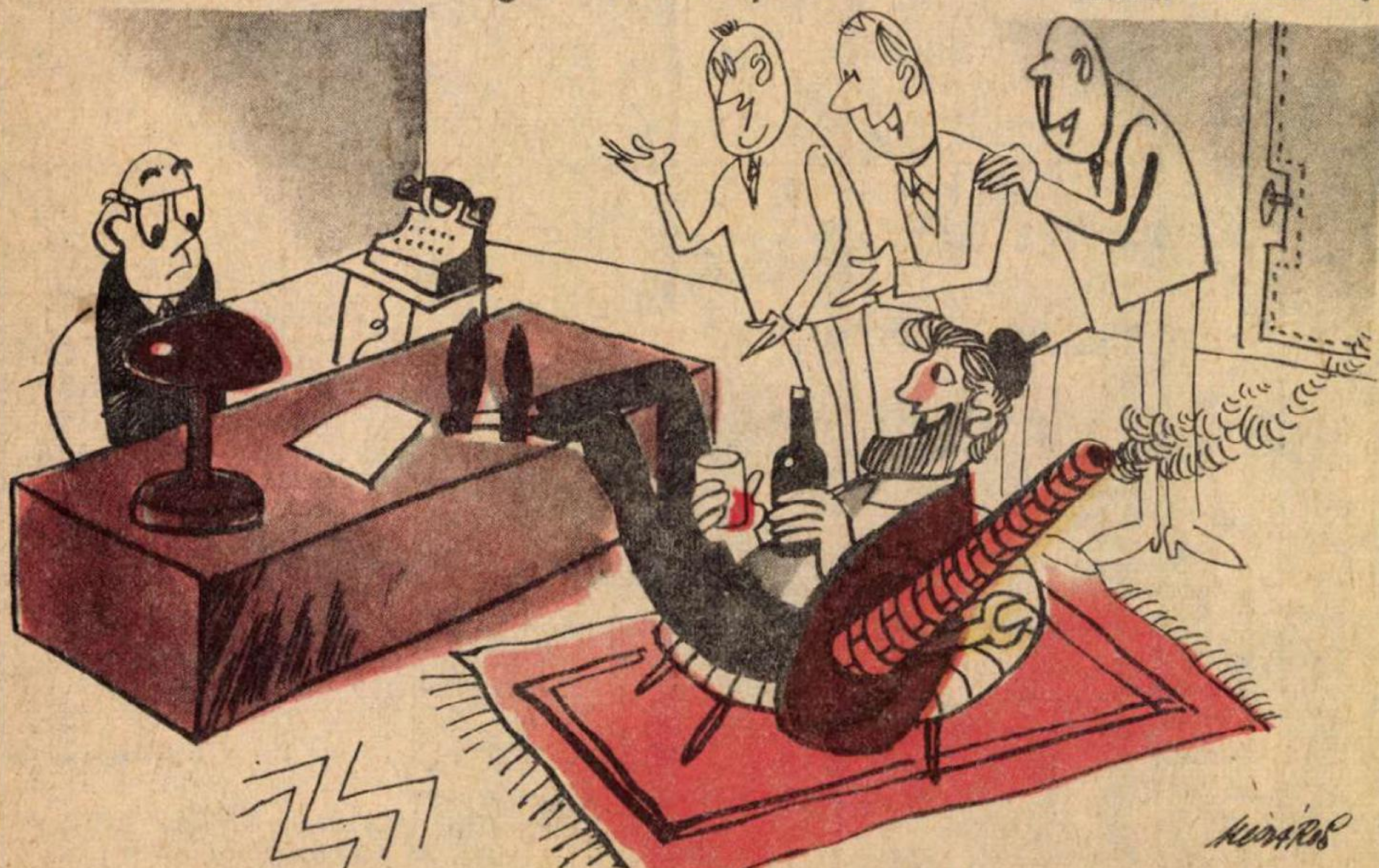
Zsörtölődő vendég

– Uraságodnak ez sem elég sovány? Hiszen csont és bőr! . . .

Megint visszahelyezték . . .

Mészáros András rajza

– Igazgató elvtárs, ne legyünk embertelenek, tegyünk vele még egy próbát!

Irka-firka

Fésülhető kalap a divat. Még ha kopasz férfiak viselnék, megérteném, de pont ellenkezőleg, a hölgyek favorizálják.

Egy barátom szerint az a titok nyitja, hogy mostanában a legtöbb nő rövid, fiús frizurát hord, és így szüksége van valamire, amit órákig lehet fésülni.

*

Párbeszéd:

– Öregem, a 15-ös Toldibusznak már megint megváltozott az útvonala!

– Ne beszélj?! De miért nevezed Toldibusznak?

– „Ki tudja, hol áll meg . . ."

*

Mindenki azt gondolta, hogy ünnepek után már nem lesz olyan nagy tumultus az áruházakban. Ám a csúcsforgalom úgyszólván változatlan maradt, viszont a bevétel csökkent.

A rejtélyes jelenség magyarázata igen egyszerű. Rengetegen visszavitték becserélni a kapott ajándékokat. Jövő ilyenkor talán már efféle transzparensek fogják várni a kuncsaftokat:

UDVARIAS KISZOLGÁLÁSSAL A KULTURÁLT CSEREKERESKEDELEMÉRT!

*

Minap a Cimbalom Kávéházban arról beszélgettünk a kövér Meszetnekivel, hogy a moziélmények mennyire befolyásolják az ember külsejét:

– Számos nő még ma is hasonló szemüveget és frizurát hord, mint Brunó lánya az „Előzés"-ben – mondom.

– Az semmi! – licitál rá Meszetneki. – Én tegnap láttam egy férfit, aki hajszálra olyan kefebajuszt viselt, mint a Führer a „Hitler élete" című filmben!

*

Barátom nagy színházrajongó. Legutóbb például a Shakespeare-év keretében megnézte az Egérfogót.

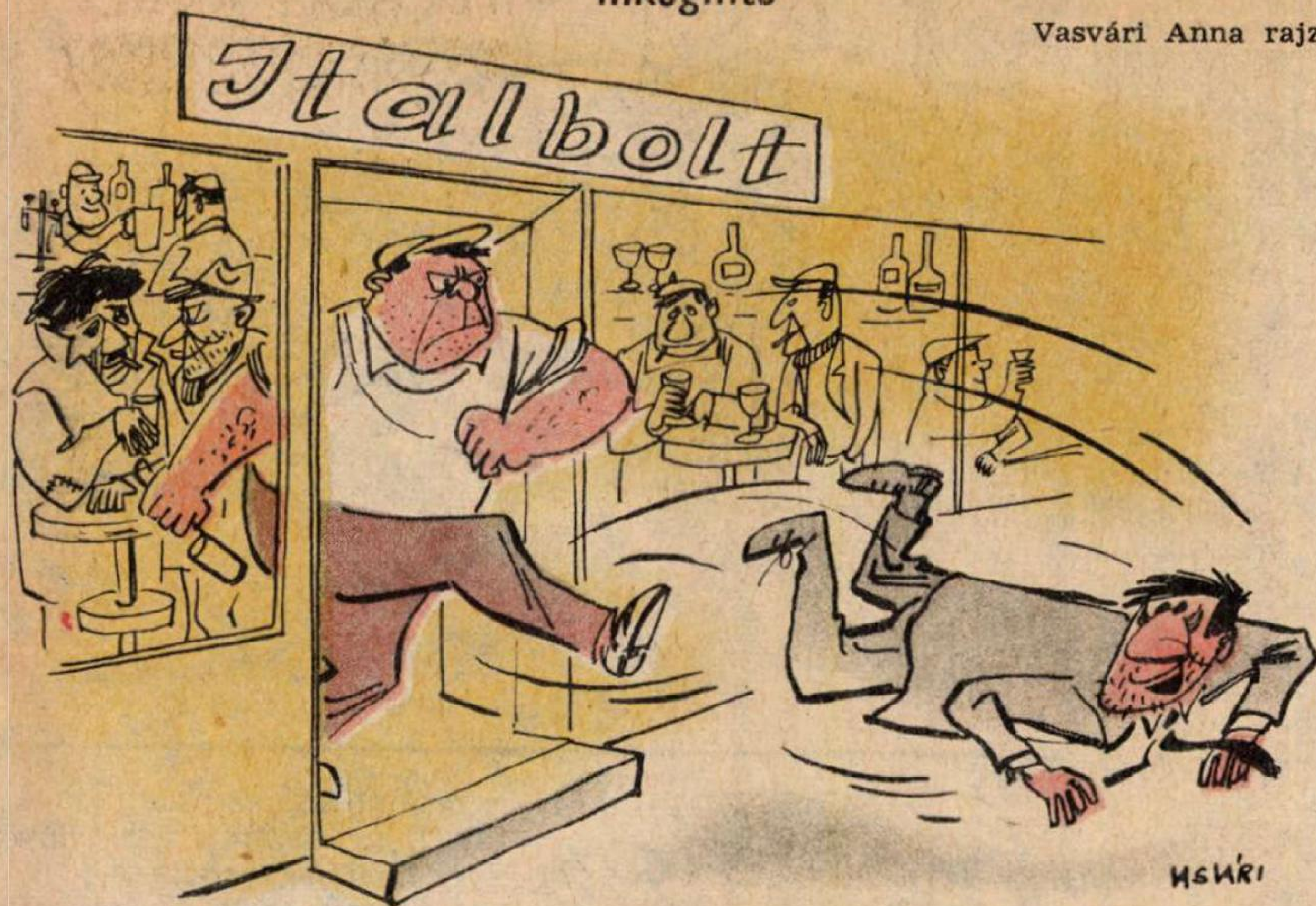
Elvégre Agatha Christie is angol . . .

(dalmáth)

Inkognitó

Vasvári Anna rajza

– Nagyszerű! Nem jöttek rá, hogy revizor vagyok!...

Fő jelenség

Nagyon tanulságos értekezleten vettem részt a minap. Több vállalat, közös munkával elkészített egy mesterséges fennsíkot, két kis bérccel az oldalán, de a fennsík még a megnyitás előtt behorpadt, és az egyik bércből a tervezett határidőre csak egy ötvenhat centiméter magas bucka készült el. Az értekezleten részt vett va-

lamennyi illetékes tervező és kivitelező vállalat, vezető beosztású képviselőjével. Az egyetlen napirendi pont a létesítmény körüli visszásságok felderítése és bírálata volt.

A központi referátumot a legtekintélyesebb és a legjobban felháborodott elnökigazgató, az ellenőrzési és vizsgálati feladatokkal megbízott különbizottság főmunkatársa tartotta, részletesen, és mindenre kiterjedően ízekre szedve az építkezés körül és alatt történt súlyos hibákat.

Az előadót követő hozzászólások teljesen egyértelműen igazolták a referátum minden szavát. Néhány felszólalás az őszinte, nyílt hangú megbeszélésről:

B. K., a talajegyengető csoport főtervezője: „... Megengedhetetlen, ahogyan a talajegyengetés előkészítése történt. Egyetlen talajvizsgálatot sem tartottunk, amikor pedig már a körmünkre égett a terminus, talajgépek helyett bergmann-csöveket és egy szárnyashajót szállítottunk az építkezés színhelyére. Egyszóval felháborító jelenségeket tapasztalhattunk a munkánk körül."

P. P. bérctervezési csoport vezető: „... Nem találok megfelelő szavakat a munkánk lefestésére. Csak egy példát hozok fel: a bérc tervrajzait takarítónőink megfordították a rajzasztalon, s az ebből eredő félreértés következtében a kivitelezők völgyet építettek a bérc helyén. Mire a hibás építkezés nyilvánvaló lett, már sok időt és energiát vesztegettünk el, ráadásul a betonozókat magam engedtem el októbertől februárig szüreti mulatságra, s nem számoltam azzal, hogy a frissen kevert beton fél év alatt erősen megköt, és nehéz vele dolgozni."

Zs. A. építk. vállalk. vez. h.: „... Nem is értem, hogy olyan képzett szakembereknek, mint nekem és munkatársaimnak nem tűnt fel, hogy a fennsík alá nem került sem föld, sem homok, sem másféle ismert építőanyag, amely megakadályozta volna, hogy a fennsík behorpadjon. Egyenesen nevetséges dolog, ha nem volna olyan szomorú!"

A fentiekből is ízelítőt kaphatott a kedves olvasó arról, milyen kendőzetlenül, nyílt hangú tárgyaláson beszélték meg a legilletékesebbek, mi történt e sokat emlegetett vállalkozás alkalmával.

A továbbiakban — és erre a lezajlott értekezlet minden reményt megad — sor kerülhet most már arra a kendőzetlen, nyílt hangú megbeszélésre is, melyen azonos összetételben azt tanácskozzák meg, hogy mi történt az ugyancsak általuk kivitelezett, tejjel-mézzel folyó völgyelzáró építkezése során, hogy az két héttel a munkálatok beindítása előtt kilyukadt.

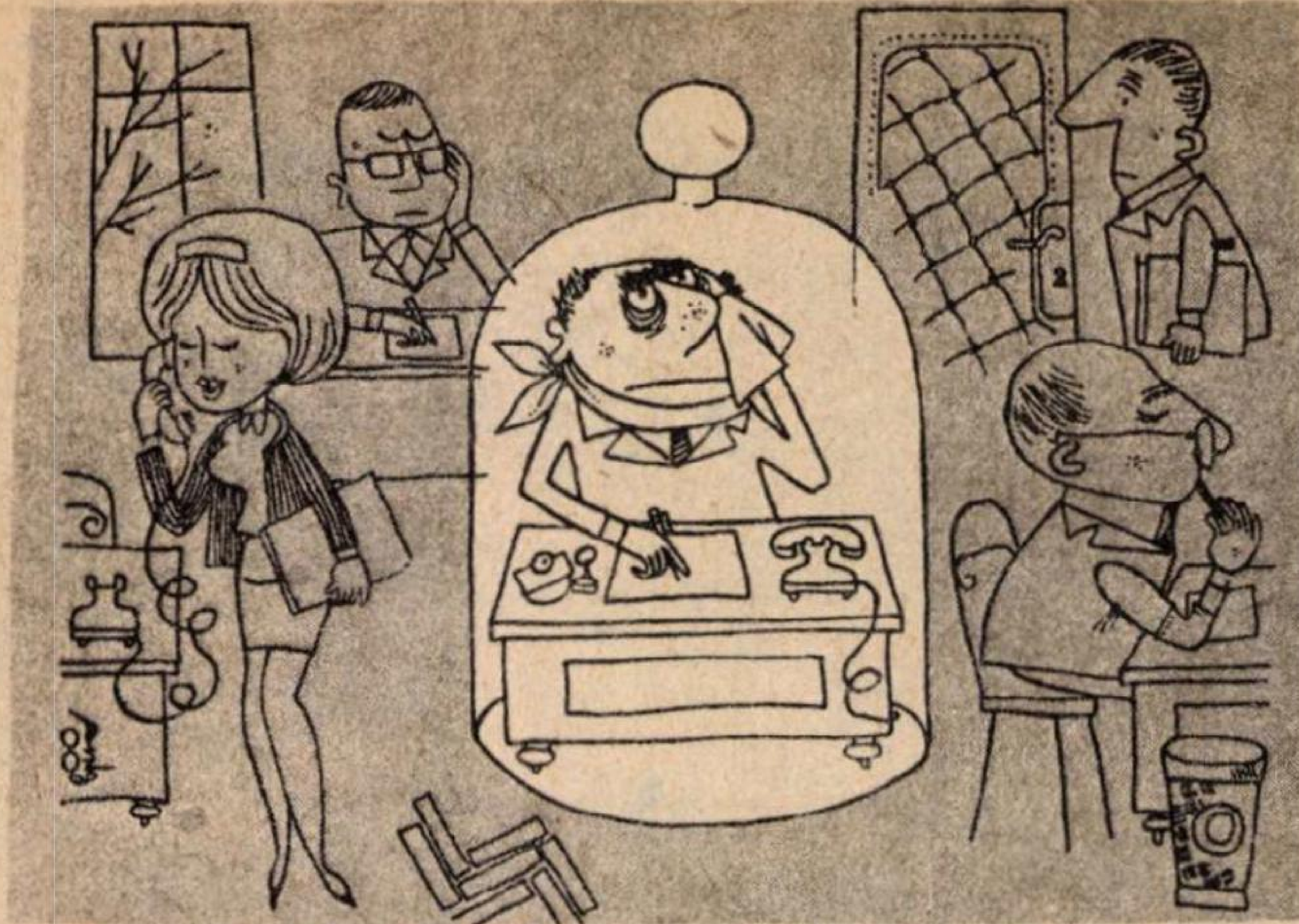
Somogyi Pál

Hivatal születik

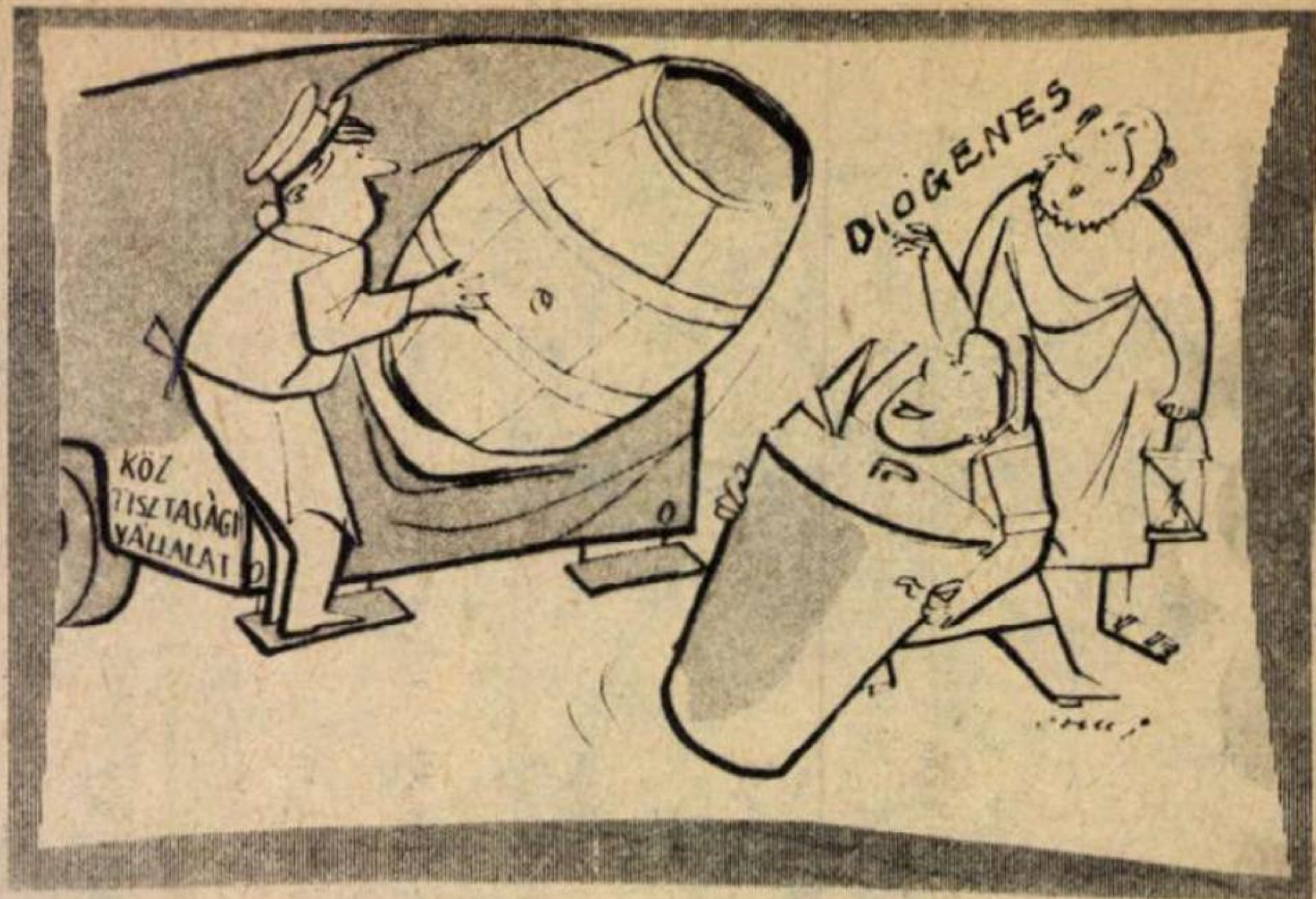

Pusztai Pál rajza

Náthás kolléga

Nagytakarítás

ÚJÉVI elhatározásom

Néhány napot persze már megint késtem, de ennek megvan az oka, és különben sem múlt el még az 1965-ös év. Arról van szó ugyanis, hogy újév napján egy kissé elszontyolodva vontam mérleget az elmúlt évről. Tiszta lelkiismerettel állíthatom, hogy becsülettel teljesítettem valamennyi, az elmúlt évre szóló újévi elhatározásomat, nem részegeskedtem, nem szidalmaztam egyetlen mérkőzésen sem a játékvezetőt, és nem ugrottam le mozgó villamosról, hogy csak néhány példát említsek. Ennek ellenére, a világ sorsán vajmi keveset tudtam javítani. Elég egy pillantást vetni a nemzetközi helyzetre, hogy az ember rosszkedvűvé váljék. Úgy látszik, többet kell tennem az emberiségért, mint eddig, s újévi elhatározásaimnak átfogóbbaknak, világméretűbbeknek kell lenniök, mint eddig, különben az emberiség még képes lesz vesztébe rohanni. Hát abból ugyan nem eszik, s aki végigolvassa az alábbi újévi elhatározásaimat, egyetért velem.

Elhatároztam, hogy nem gyártok atomfegyvereket. Ez egyben azt is jelenti, hogy nem próbálom ki őket sem a légkörben, sem a víz alatt, sőt még a föld alatt sem, többek között azért sem, mert a pincénk erre nem alkalmas, tele van régi göncökkel, s mi szükség van arra, hogy egy törött ródli radioaktív legyen!

Elhatároztam, hogy egyetlen államcsínyt sem hajtok végre, sem Dél-Vietnamban, sem Dél-Amerikában. Nekem jöhetnek fiatal tábornokok, vagy öreg peronisták, nem és nem!

Elhatároztam, hogy nem hozok létre semmiféle találkozót a Köedény-síkságon, s ugyanakkor udvariasan, de határozottan visszautasítok mindenféle hercegi címet, amelyet esetleg felajánlanának nekem a laoszi hatóságok.

Elhatároztam, hogy nem robbantok ki semmiféle határvillongást az izraeli–sziriai határon, inkább minden erőmet további holt-tengeri tekercsek felkutatására fordítom.

Elhatároztam, hogy semmiféle kémrepülést nem végzek egyetlen ország fölött sem. Nincs az az alkalmi vétel, amely arra csábíthatna, hogy U–2 kémrepülőgépet vásároljak magamnak. Továbbra is autóbuszon, villamoson és trolin járok, főként pedig gyalog, ami még ma is a legbiztosabb, s helyenként a leggyorsabb módja a közlekedésnek.

Elhatároztam, hogy nem avatkozom bele Kongó belügyeibe. Nem vagyok hajlandó sem mint rendfenntartó erő, sem mint fehér zsoldos Kongóba menni. Véleményem szerint Kongónál sokkal szebb vidék például Zebegény.

Elhatároztam, hogy nem szervezek sokoldalú atomhaderőt, s mi több, eszem ágában sincs atomfegyvereket felajánlani Nyugat-Németországnak. Elégedjenek meg hosszú késekkel, ezekkel a jól bevált hagyományos germán fegyverekkel.

Elhatároztam, hogy nem vállalok vezető tisztséget sem a NATO vezérkarában, sem a Verwoerd-kormányban, sem a Cosa Nostrában.

Elhatároztam, hogy nem sértem meg Svédország, Svájc és Monaco semlegességét.

Elhatároztam, hogy egyetlen országot sem gyarmatosítok. Ami pedig a neokolonializmust illeti, attól egyenesen felforr az epém.

Elhatároztam, hogy nem veszem rá De Gaulle-t a hidrogénbomba kifejlesztésére. Inkább a francia sport hanyatlását ajánlom figyelmébe, továbbá az esetleges új lesszabály következtében szükségessé váló játékrendszerbeli megoldásokat.

Elhatároztam, hogy rábeszélem Ringót: ne váljon ki a Beatles-együttesből.

Elhatároztam, hogy nem indítok háborút.

Persze, jó lenne, ha más is elhatározná, mert közös erővel mégiscsak többet tudnánk elérni.

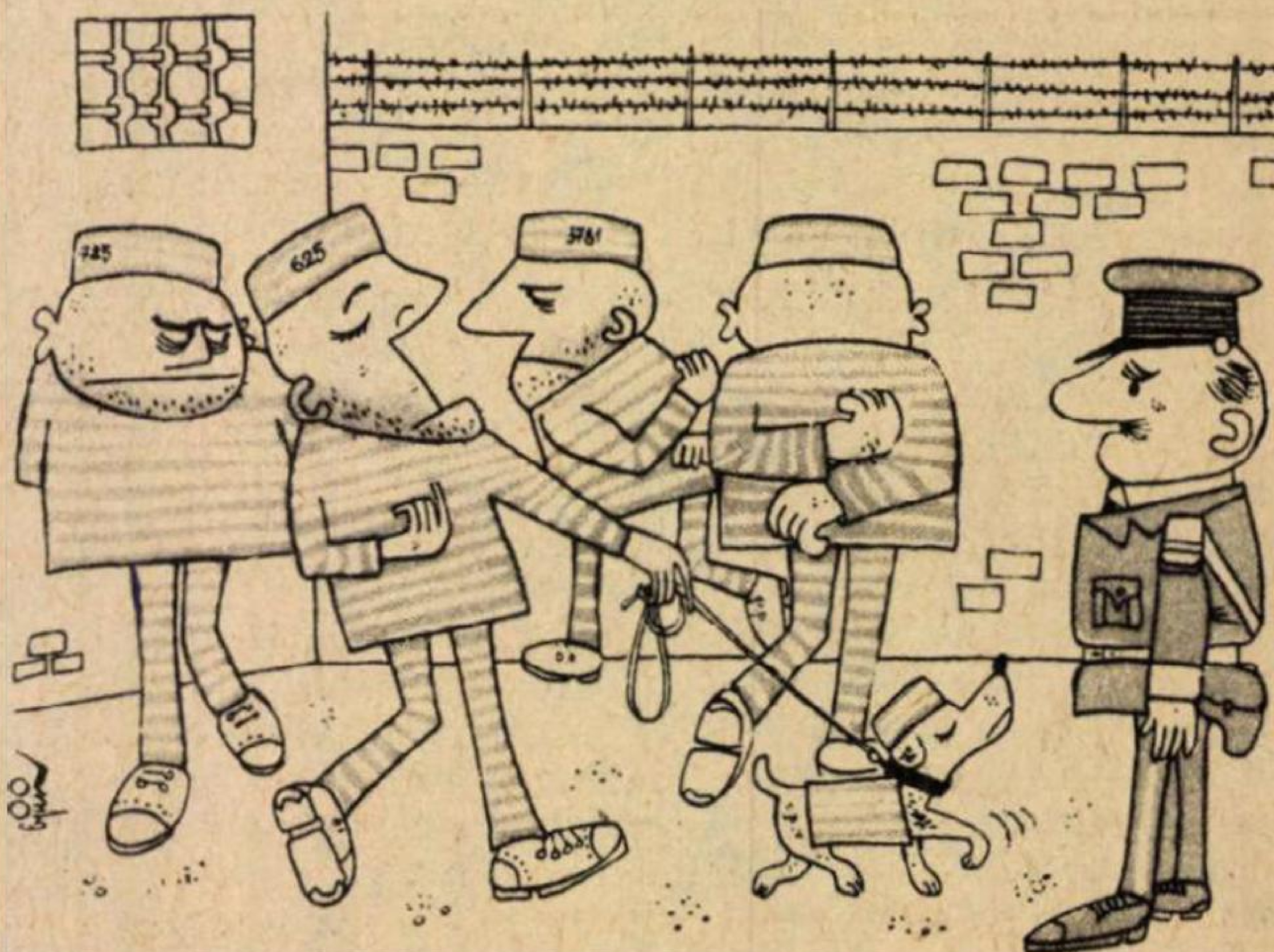
Feleki László

Váratlan vendégek

– Miért nem telefonáltál, hogy jöttök?
– Nem akartunk zavarni . . .

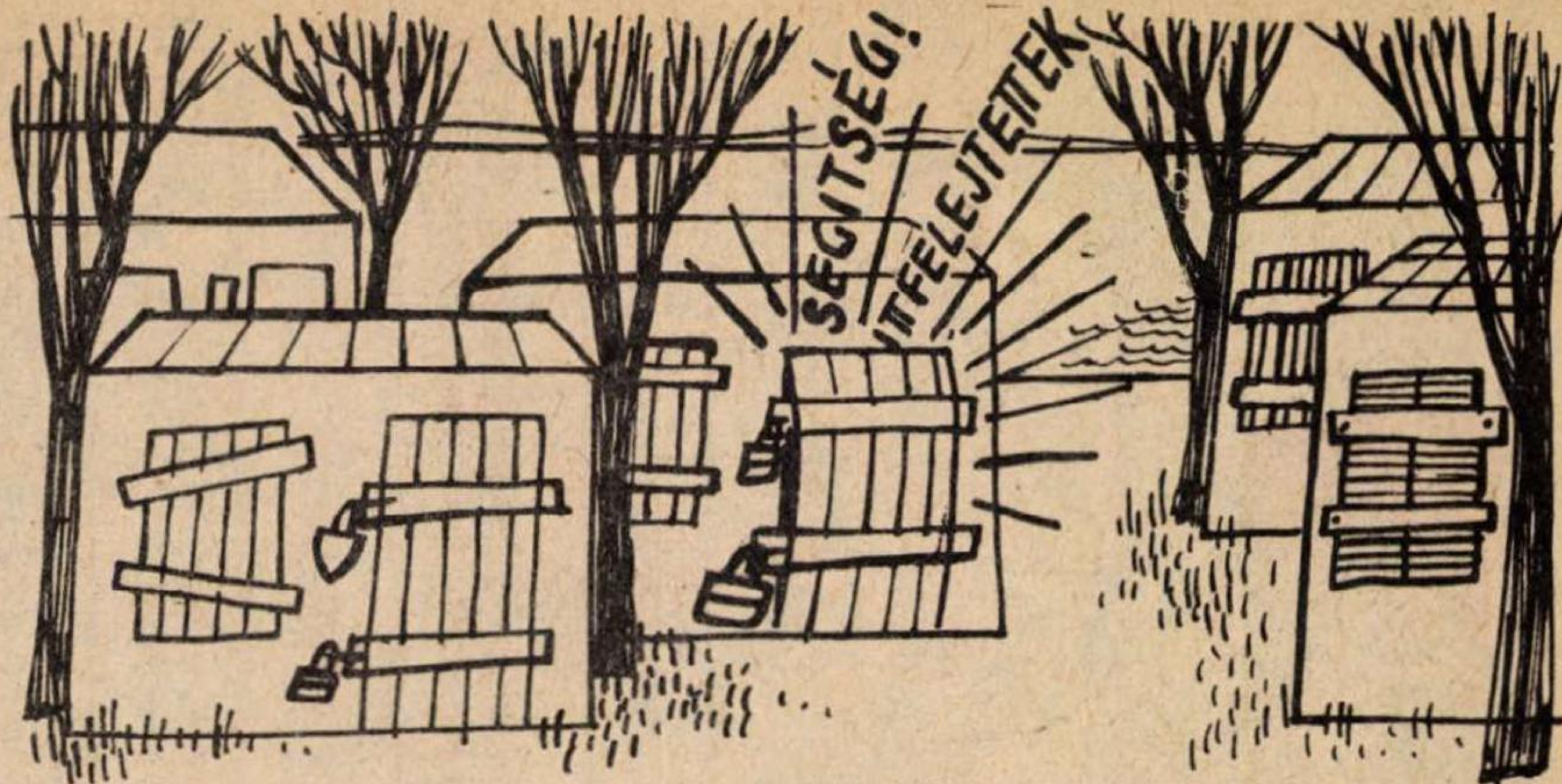
Gőg

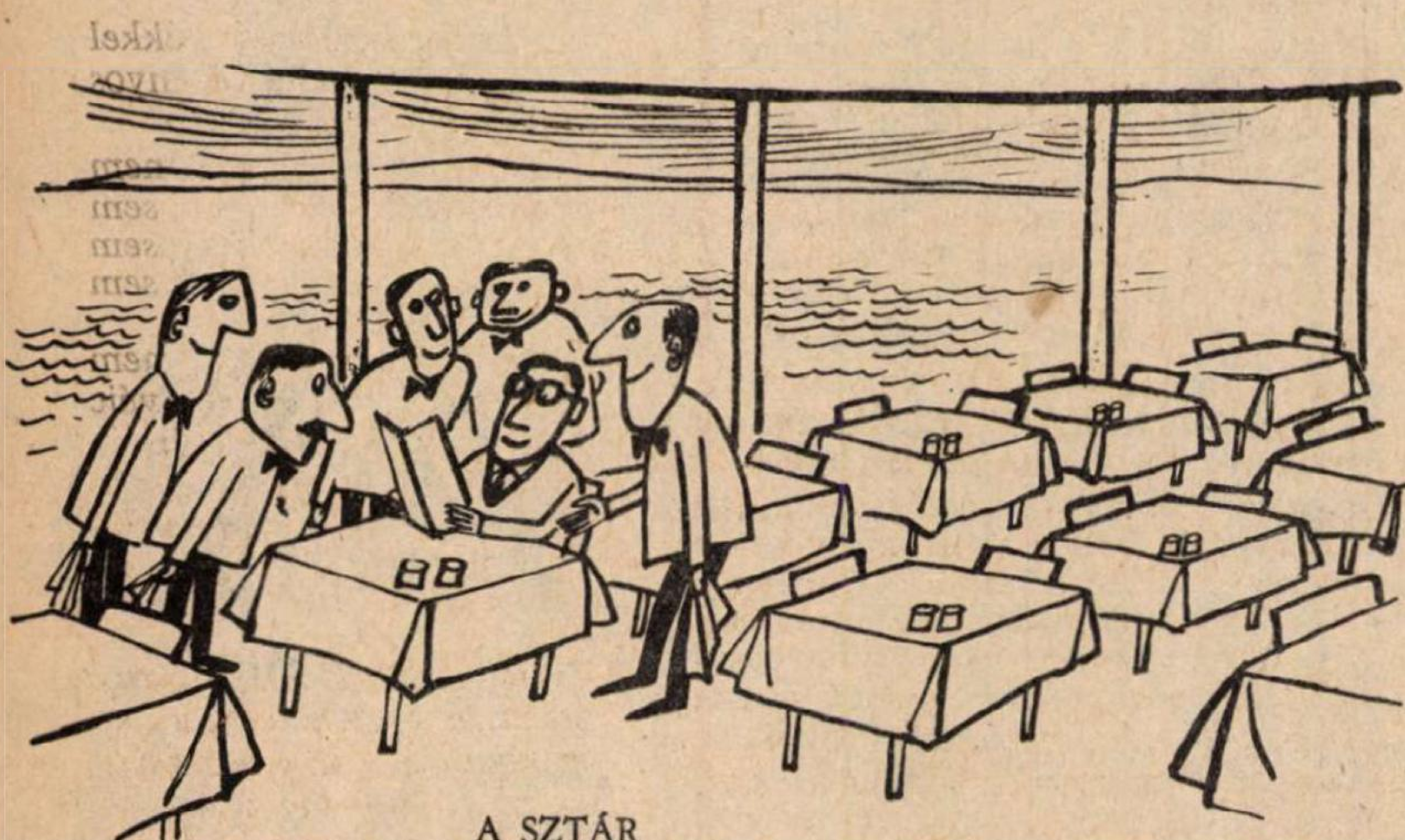

Téli Balaton

Várnai György rajzai

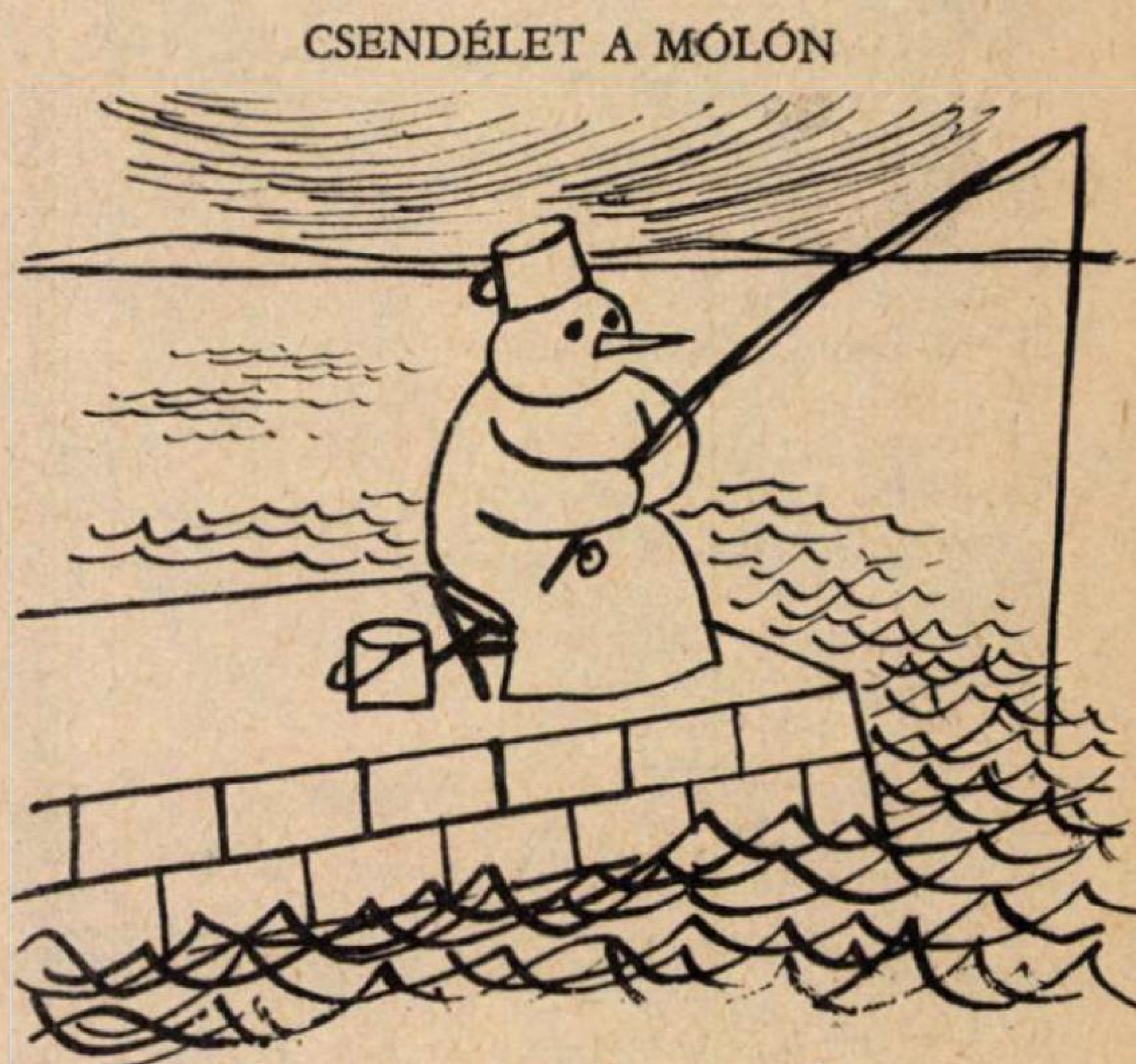
TELELŐ VÍKENDHÁZAK

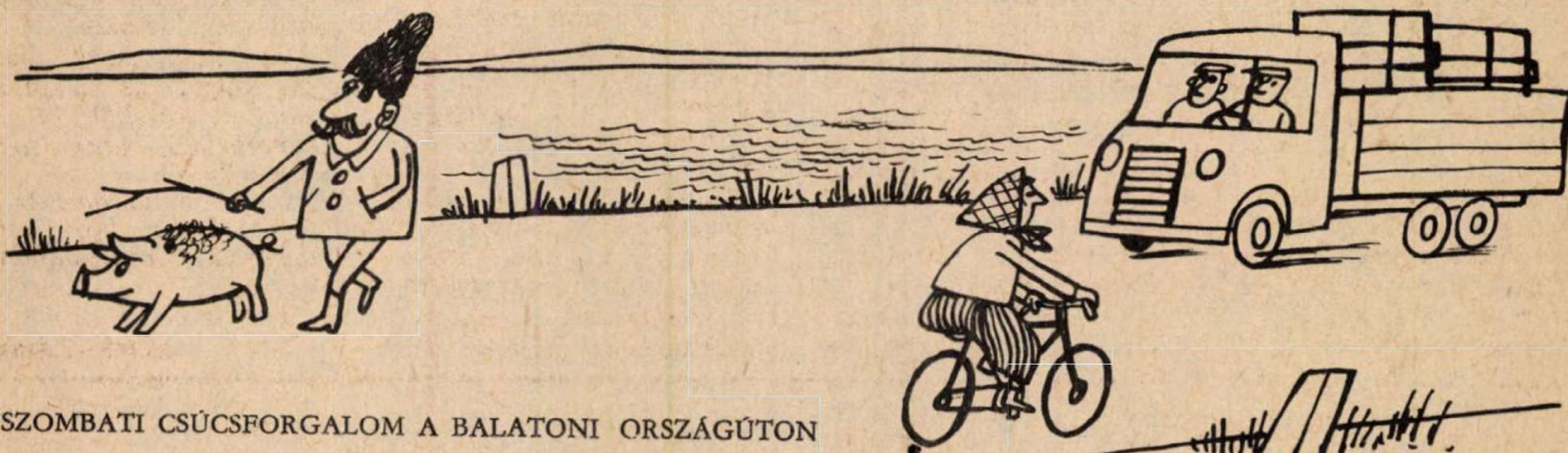

A SZTÁR

CSENDÉLET A MÓLÓN

SZOMBATI CSÚCSFORGALOM A BALATONI ORSZÁGÚTON

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A XIV. ker. Fogarasi út 17. számú ház lakóinak panasza alapján az ügyet kivizsgáltam, és a kémény meghosszabbítása ügyében intézkedtem.

1. sz. Autóközlekedési V.
Ivócs Béla
igazgatóhelyettes

„És ahhoz mit szól?" című bírálatuk alapján közöljük: a cikkben érintett dolgozónkat a vállalat vezetősége figyelmeztetésben részesítette.

Luxus Áruház Vállalat
Czeglédi Józsefné
igazgató

FÉLELEM

– Jaj, csak ne jöjjön valami ellenőrzés. Rögtön megállapítanák, hogy rosszul végzem a munkámat – mondta idegesen az ellenőr.

FOGADALOM

Ismerősöm Szilveszter éjjelén megfogadta, s azóta becsületesen be is tartja: 1965-től kezdve folytatja a régi életét.

BORZASZTÓ

Mindig olyan játékos volt... Szét akarta szedni

Szilánkok

a babáját, hogy megnézze, mi van belül. Húsz évet kapott. Mert a babája, egy 32 éves elvált asszony volt.

APRÓHIRDETÉSEK KORÁBAN

Barátom izgatottan ül a kávéházban. Percenként az óráját nézi:

– Várom a menyasszonyomat – újságolja boldogan.

– Csinos? – kérdem irigyen.

– Nem tudom. Csak most fogunk megismerkedni!

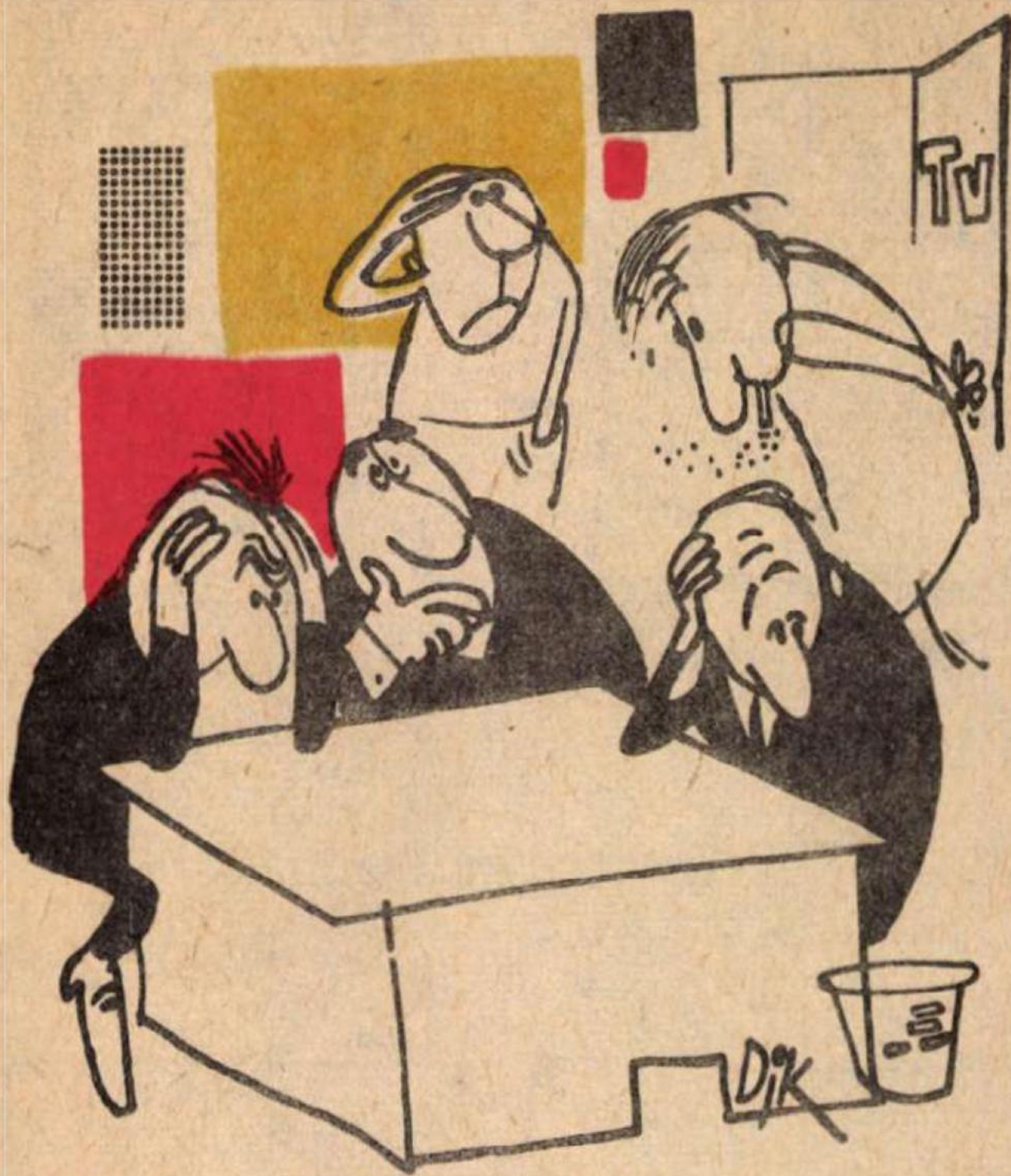
KÜLFÖLDI

Cvihorek svéd nőt vett el feleségül. Büszkén dicsekszik:

– Kicsit időske az asszony, főzni sem tud, de príma külföldi anyag.

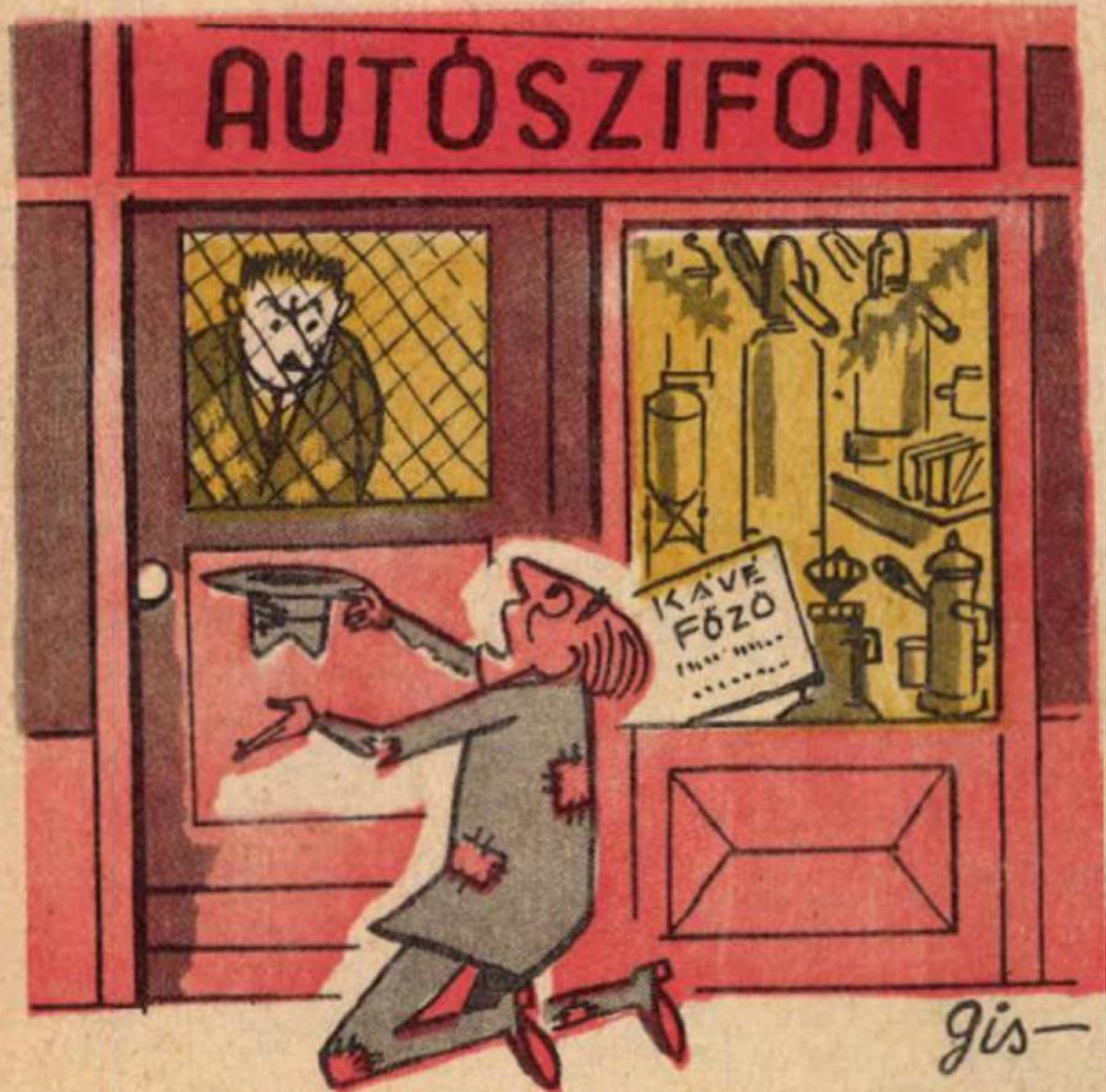
(galambos)

Perpetuum mobile

– De mi legyen a jövő évi szilveszteri műsorban?!

Hiánycikk

– Csak egy autoszifont kérnék szépen szegény vevőnek . . .

Az óvatos kezdő

— Halló! Aiszkhülosz urat kérem a telefonhoz!

— Az beszél!

— Jó napot kívánok!

— Jó napot! Mit óhajt?

— Csak gratulálni szeretnék.

— Mihez?

— Ahhoz, hogy ünnepelt szerző lett a magyar színpadokon. A Nemzeti Színház éppen most készül előadni az Oreszteiát.

— Ugyan, ne bosszantson! Most hallom, hogy nem Devecseri Gábornak új, szövegkritikai és költői szempontból egyaránt méltó fordítását akarják eljátszani, hanem egy régi szerény fordítást kapartak elő. Miért csinálják ezt velem?

— Megkísérlem megmagyarázni, Aiszkhülosz úr! Nálunk az irodalmi műfordításoknak nagy múltjuk és tekintélyük van. Amikor például Faludy György lefordította Villon költeményeit, a műfordítások olyan pompásan sikerültek, hogy maga Villon sem ismert rájuk, s még a bitófa alatt is azt állította, hogy Faludy jobb Villon, mint ő maga. Nem beszélek a világhíres magyar Salinger-fordításról, hiszen köztudomású, hogy Salinger azóta is magyarul tanul, mert szeretné megközelíteni önmagát. Éppen az a baj, hogy a magyar közönség túlságosan el van kényeztetve. Ha már most a színház a Devecseri-fordítással tovább kényeztetné a közönséget, népünk elpuhulna, és elvesztené harcos keménységét. Ezért fordítási viszontagságokkal is edzeni kell. Ennek a színházpolitikai iránynak különben nincs semmi személyes éle, higgye el. Hogy csak egy példát említsek, a színház máris félretette Arany János Hamlet-fordítását és tárgyalásba kezdett Ilosvai Selymes Péterrel egy új Hamlet-fordításról. Szóval így áll a dolog manapság. De azért ne aggódjék, Mester, mert a színház külön porolót állított be a költségvetésbe, hogy elvégeztesse a leporolás költői munkáját még tíz óra előtt, amíg a porolást a köztisztasági rendelkezések lehetővé teszik.

— Értem. És mondja, ez ellen semmit sem lehet tenni?

— Semmit. Olyan ez, mint egy görög sorstragédia.

F. L.

Közvéleménykutatás

Elsőnek az Egyesült Művek igazgatójához kopogtattam be: legyen szíves, nyilatkozzék, hogy a televíziónak mely műsorszámait nézi a legszívesebben?

– Hogyan is kérdezhet ilyet?! – méltatlankodott. – Természetesen az ipari adásokat. Számomra ezek – egyszerűen nélkülözhetetlenek. Nagy segítséget nyújtanak kiváltképpen a műszaki újdonságokról, az üzemszervezés fejlett módszereiről, a kooperációról, a szállítás és a raktározás élenjáró tapasztalatairól, valamint...

– Álljon meg a menet! – szakítottam félbe. – A sajtó nevében ezennel felszólítom, hogy csak a színtiszta igazat vallja! Nos?

– Értse meg – váltott át melegebb tónusra –, én rendkívül elfoglalt ember vagyok. Különösen most, az évvégi hajrá idegölő szakaszában. Az az igazság, hogy televíziónézésre csak vasárnap délelőttönként jut egy inci-finci kis időm.

– Áhá! Szóval: Foxi Maxi kalandjai?

Megtörten bólintott.

*

– A probléma meglehetősen bonyolult – dőlt hátra karosszékében a professzor. – Nemrégiben kollégáim és közvetlen munkatársaim körében magam is végeztem

egy kis vizsgálódást ezzel kapcsolatban. Igencsak tarka kép alakult ki. Tapasztalataimat először a pavlovi konstitucionális beosztás szerint összegeztem. Kiderült, hogy a melankolikus alkatúaknak főleg Mazsola, a flegmatikusoknak Maci Laci, míg a szangvinikusoknak és kolerikusoknak Kandúr Bandi históriái tetszenek a legjobban. Ha viszont a Kretschmer-féle csoportosítást vesszük alapul, akkor az aszténiás típusok...

– Bocsásson meg, professzor úr, ön személy szerint...

– Nekem itt külön véleményem van – mosolygott szelíden –, de országosan bizonyára sokan osztják nézetemet, miszerint a legjobb, a legszínvonalasabb televíziós műsor: Joe a hangyák országában.

*

– Nálam rossz helyen érdeklődik – jelentette ki a szomszédunkban lakó Kovácsné, gyakorló háziasszony, amikor neki is feltettem a kérdést.

– Miért? Nem tetszik nézni a televíziót?

– Dehogynem. Mindent megnézek. Az egész műsort, elejétől végig. És nekem minden egyformán tetszik. A híradó, a telesport, a színházi közvetítés, a hétről-hétre, a hirdető műsora, a zenélő órák, a szünetjelek, a mezőgazdasági szaktanácsadás, egyszóval: mindegyik. Egyformán. Sajnálom, de egyet sem tudnék kiemelni közülük. Ugye, nem veszi rossz néven?

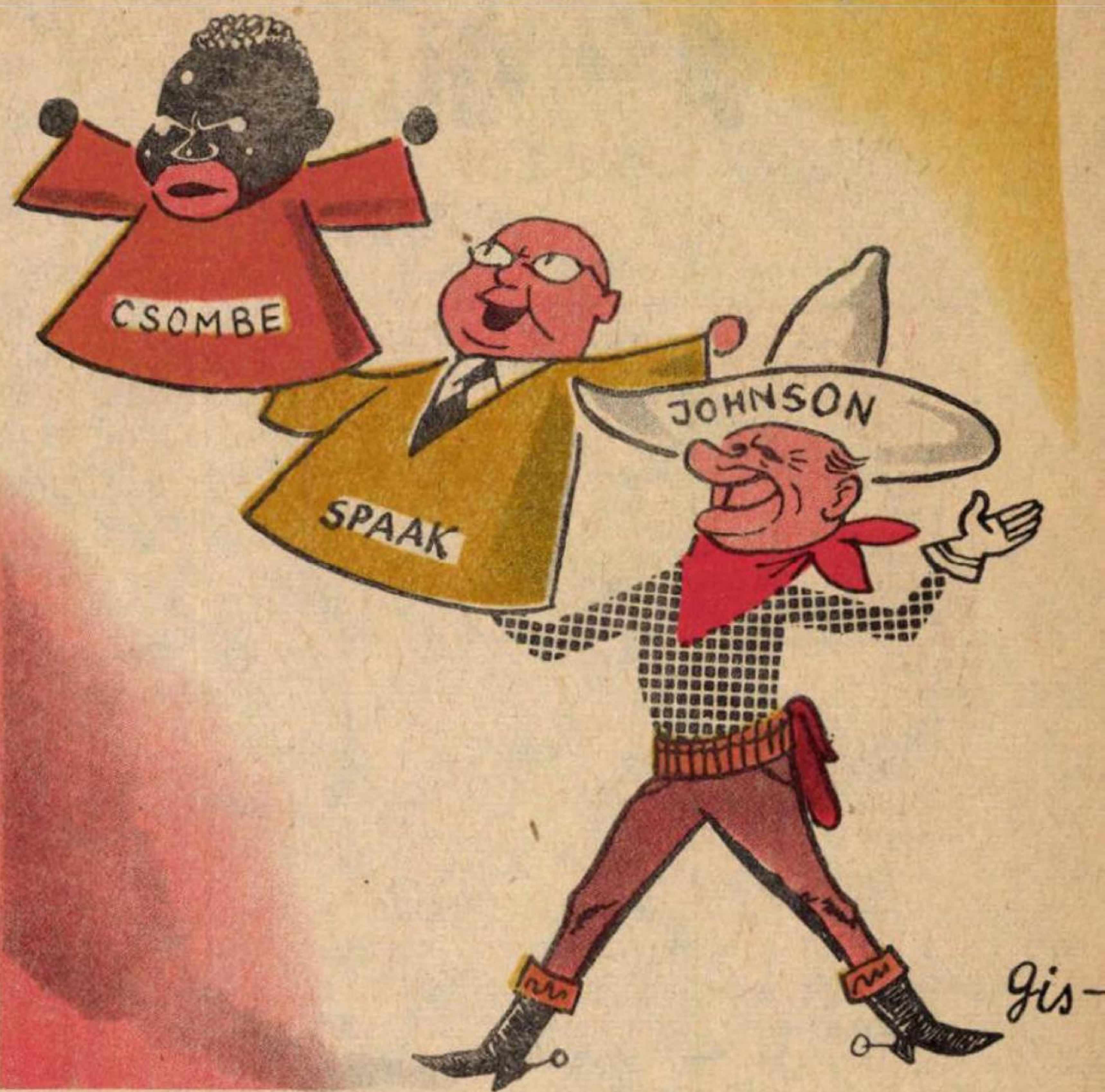
– Ugyan! Ha nincs külön kedvenc műsora, hát nincs. Egyébként, mi újság?

– Semmi különös – felelte szórakozottan. – Ha csak az nem, hogy a Futrinka utcában Liba Leontin összeveszett Cica Micával.

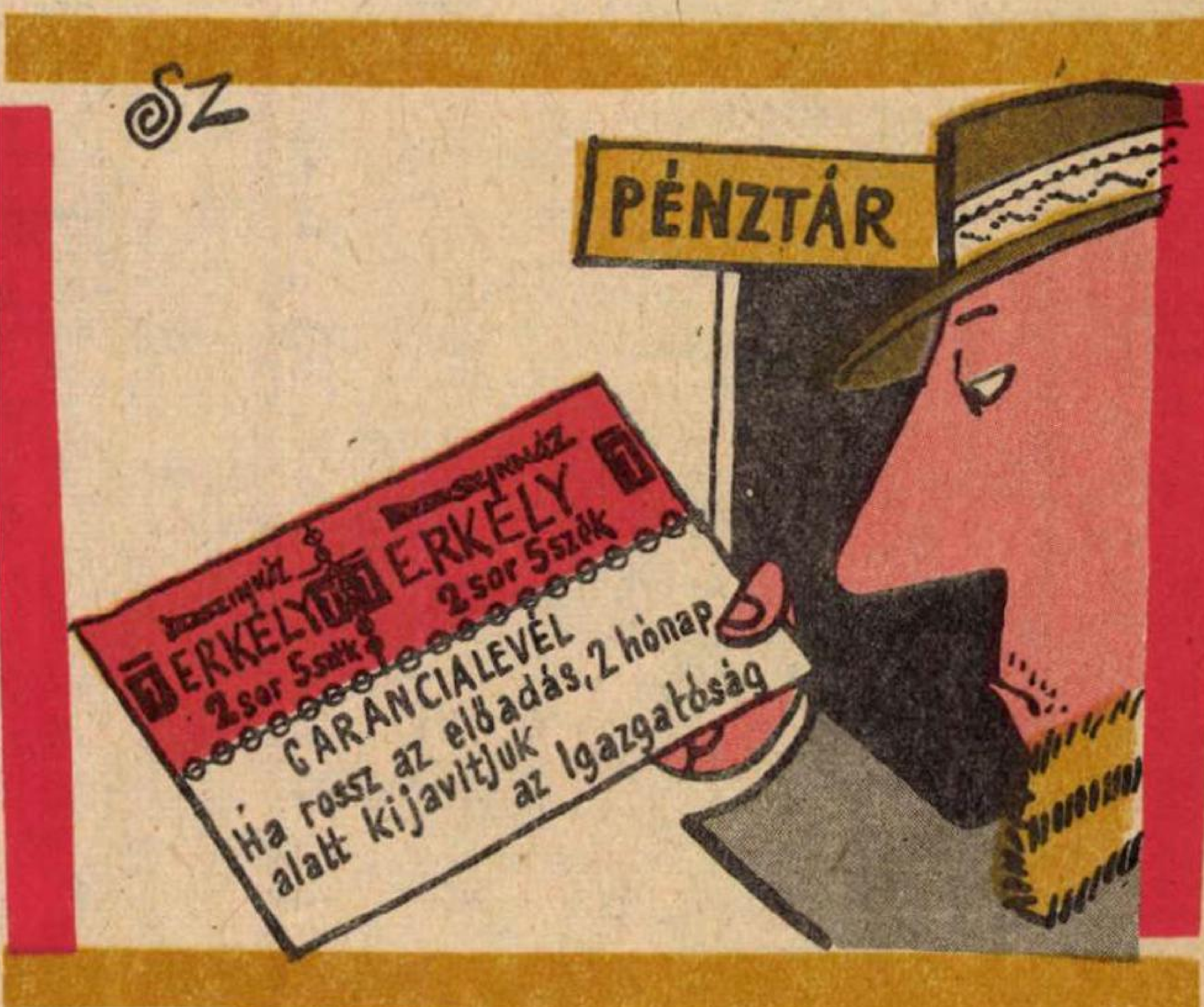
K. A.

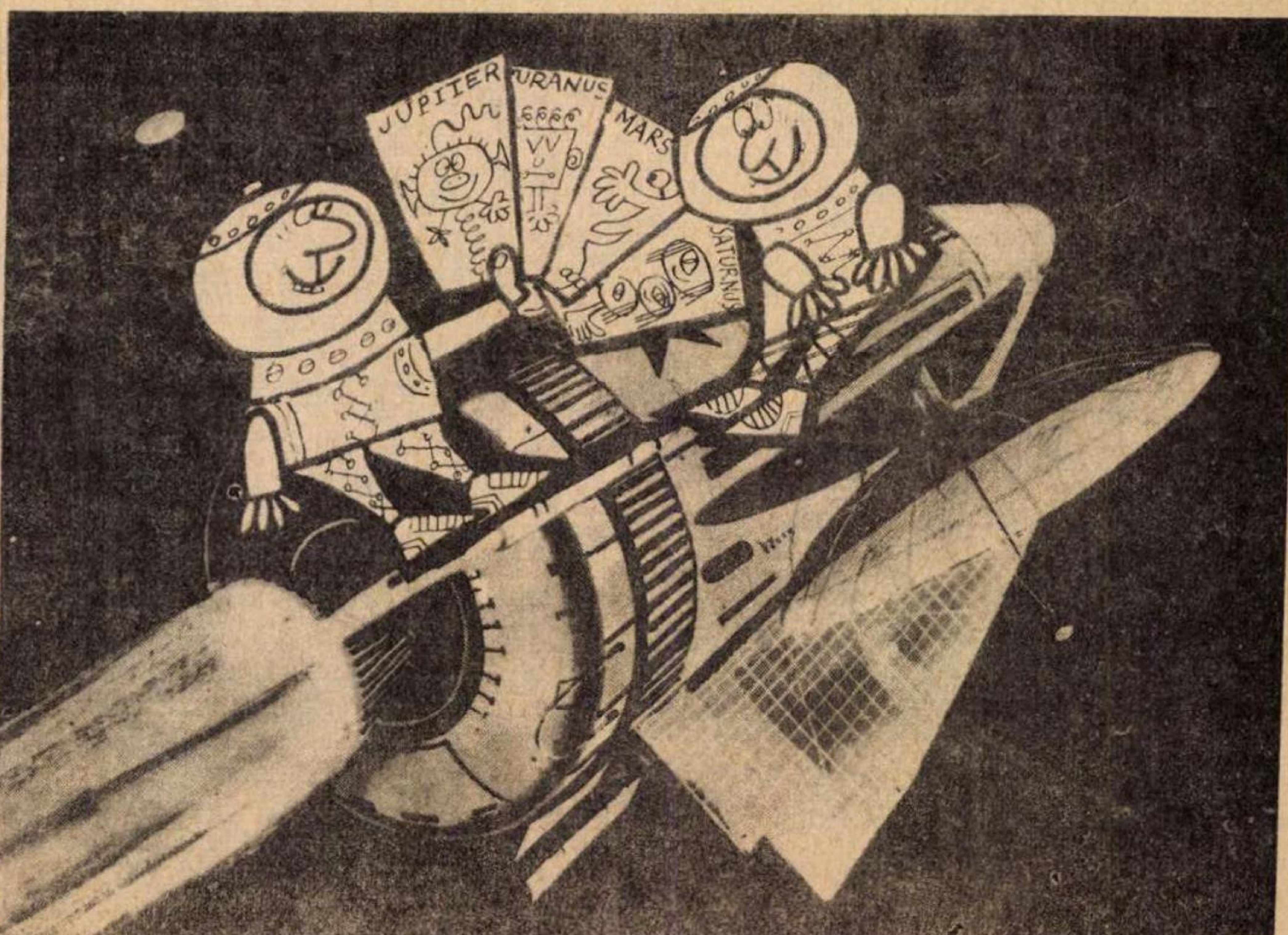
Bábjáték

Kulturális újítás

ŰRHAJÓS-KALAND

– Látod, öregem, ahány kikötő, annyi feleség!

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY)

(11)

Tódorka Péter próbaidős ipari kém megbízatást kap a mittalon nevű készülék megszerzésére. Pokoli szerencséje van, hivatalosan is abba a gyárba helyezik át, ahol ezt az ismeretlen rendeltetésű masinát gyártják. Itt találkozik kémtársával, Kovál Beátával. Hősünk elbújik egy könyvszekrénybe, hogy meglesse: mit művel Bokros miniszterhelyettes a mittalonnal.

– Csodálatos – állapította meg leplezetlen elragadtatással Tódorka. – És tessék mondani, ők nem sejtenek semmit?

– Nem. Ugyanazt folytatják, amit az előző munkahelyükön, csakhogy romboló következmények nélkül. Képzelje csak el, ebben a kis létszámú üzemben havi átlagban 127 bejelentést tesznek egymás ellen! Mindenki rágalmaz mindenkit.

– No, ez azért talán mégiscsak túlzás. Engem például még biztosan nem feketítettek be. Igaz, csak második napja tevékenykedem az üzemben.

A miniszterhelyettes elnézően mosolygott, és egy papírlapot húzott elő a zsebéből.

– Ezt akkor kaptam, amikor Kovál Beáta megrándította a bokáját az udvaron. Valaki a kabátzsebembe dugta, éppen csak hogy átfutottam rajta. Felolvassam? Magával kapcsolatos.

A kérdezett hitetlenkedve bólintott.

– Nos, a levél így szól: „Tisztelt Bokros elvtárs! Kötelességemnek tartom, hogy felhívjam figyelmét arra, hogy az új személyi titkár, Tódorka Péter, eddig még fel nem derített célzattal, feltűnő érdeklődést mutat az üzemben vezető állást betöltő kartársak előélete iránt. Ezen felül klikkezésre hajlamos, és már az első napon szerelmi kapcsolatba lépett a raktárfőnökkel. Meggyőződésem, hogy ez az ember nem alkalmas bizalmas munkakör betöltésére ilyen fontos gyárban, mint a miénk. Kérem bejelentésem sürgős kivizsgálását!" Dátum, aláírás.

Péter levegő után kapkodott.

– Ez... ez csak az a nyomorult Neboda Ferdinánd lehetett!

– Nyert – felelte Bokros.

– De hiszen éppen fordítva történt! Ő beszélt nekem a főmérnökről és a kutató-laboratórium vezetőjéről, ő ajánlotta fel...

– Ne mentegetőzzék! – legyintett a másik. – Én figyelemre sem méltatom az ilyen leveleket.

Tódorka magába roskadtan ült egy darabig, de kíváncsisága végül is felülkerekedett megbántottságán.

– Kérdezhetnék valamit? Nagy körvonalakban már értem az egészet, csak néhány apróbb dologban nem látok még tisztán. Az nem foglalkoztatja az itteni igen tisztelt kartársakat, hogy mi is tulajdonképpen a mittalon, mire használják, hová kerül?

– De igen. Felsőbb utasításra hivatkozva hárítom el ilyen irányú kérdéseiket. Ez természetesen nem zavarja egyiküket-másikukat abban, hogy kötet-vastag újítási javaslatokkal ostromoljon: miként lehetne javítani ennek az ismeretlen rendeltetésű masinának a minőségét. Férfiasan bevallom, néhányan már kaptak is újítási díjat, és most megnövekedett ambícióval készítik újabb ésszerűsítési ajánlataikat.

– Nagyon jó! – fogta a hasát Tódorka. – Ez az egész csalafintaság a mittalonnal nagyon, de nagyon tetszik nekem. Megtudhatnám, mint jelent a „mittalon" szó?

– Mittere – magyarázta Bokros –, ez latinul annyit tesz, mint: küldeni. A talon kifejezést pedig nyilván hallotta már, kártyajátékoknál alkalmazzák. Azokat a lapokat hívják így, amelyek leborítva fekszenek, a játékban nem vesznek részt, de azáltal, hogy éppen őket vonták ki a forgalomból, erősen befolyásolják a játszma kimenetelét. A szóösszetétel az én találmányom – tette hozzá kisfiús büszkeséggel. – Nem hangzik rosszul, ugye?

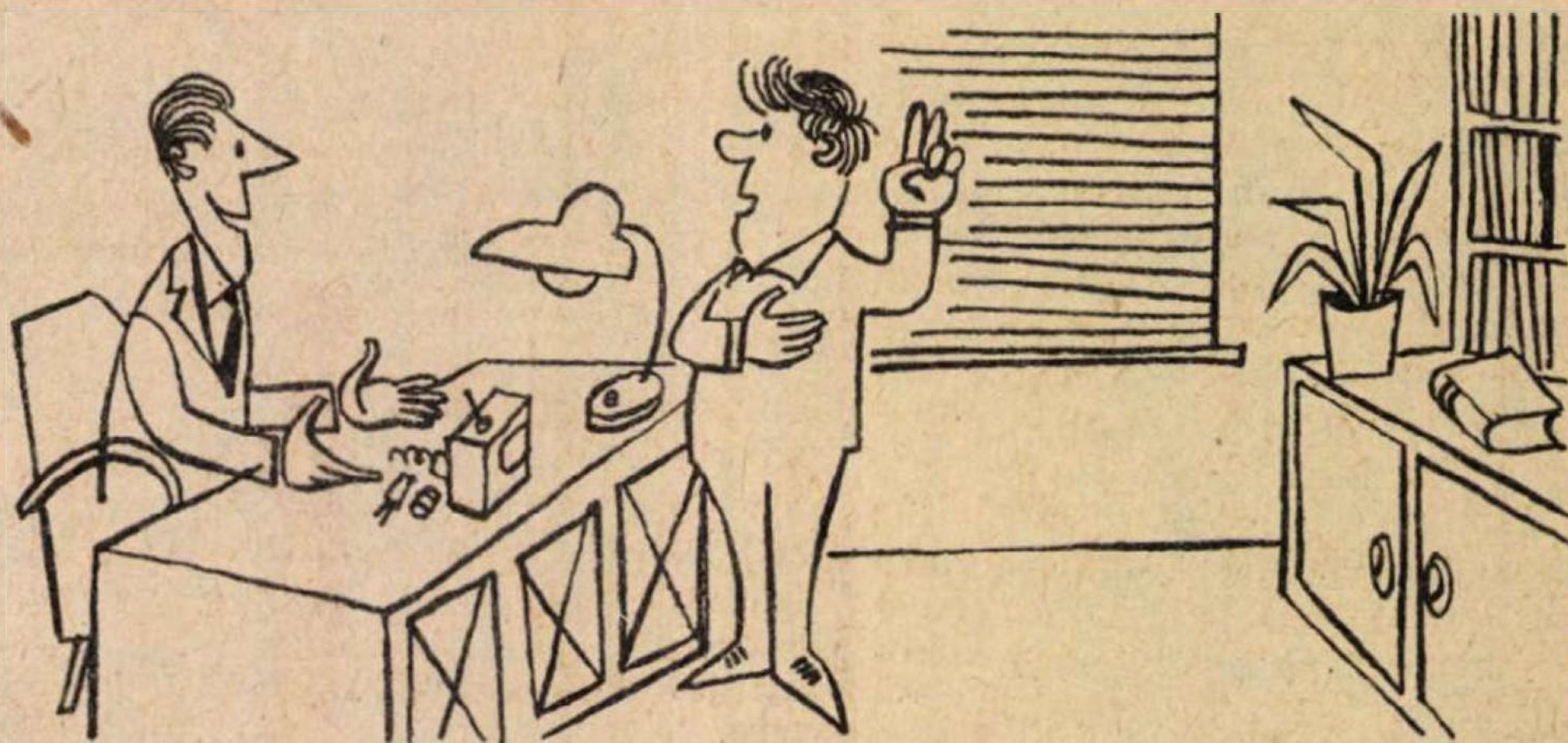
– Kitűnő csengése van – ismerte el partnere, és lassan felemelkedett székéről. – És most, engedelmével, egy ünnepélyes nyilatkozatot tennék. Én, Tódorka Péter, képességeimet, szorgalmamat, szívemet és lelkemet felajánlom önnek, mert meggyőződésem, hogy igaz ügyért töri magát, és ilyesmi a kapitalizmusban elképzelhetetlen. Nemcsak hogy híven megőrzöm a mittalon titkát, hanem esküszöm, hogy én... én...

Égnek emelt két ujjával szoborrá meredt, arcából kifutott minden vér. Aztán lassan leengedte magasba tartott jobbját, és mintha minden erő elszállt volna tagjaiból, úgy rogyott vissza a bőrhuzatos fotelbe. Miként dörgő villám a dacos törpefenyőt, úgy sújtotta le Tódorkát egy iszonyú felismerés.

– Én, én – motyogta maga elé alig hallhatóan. – De hát én is itt vagyok! Engem is úgy választottak ki ebbe a mittalon-társulatba! – Könnytől harmatos szemét a miniszterhelyettesre emelte. – Mondja, miért tették ezt velem? Hiszen én örökös beosztott voltam, igaz, sűrűn változott a munkaköröm, de vezető állást, kulcspozíciót sohasem töltöttem be. Soha, senkit nem rágalmaztam meg, senki kenyerére nem törtem, kis pont voltam mindig. Klikket sem szerveztem, ugyan, ki jött volna az én klikkembe?! Hát akkor miért küldtek engem is ide, Bakonytündéribe, miért tettek talonba? Én lettem volna a Fonalmerevítőben a legfőbb hátramozdító? Az én kikapcsolásom hozna a népgazdaságnak évi négymillió forintot? Ez nem igaz, engem maguk félreismernek! Nagyon, nagyon fáj.

– Kérem, nyugodjék meg – sietett oda Péterhez a miniszterhelyettes. – A maga esetében valóban helytelenül jártunk el, de biztosíthatom: még gondolatban sem vettük egy kalap alá a többiekkel. Magának más céllal ajánlottuk fel Bakonytündérit, mint nekik. Szavamra mondom!

– Igazán? – nézett rá felcsillanó tekintettel a kövérkés fiatalember. – Nem csak vigasztalni akar? De hát akkor milyen feladatra szemeltek ki?

– Nehézségek adódtak. Kiderült, hogy még egy ilyen kis látszat-gyár sem boldogulhat, ha nincs benne fizikai dolgozó. A múlt hónap első felében például egyetlen mittalon sem készült el, mert a vezető garnitúra tagjai közül ez idő alatt csodálatosképpen senki sem sértődött meg, senki sem kérte átirányítását a közvetlen termelésbe. Márpedig én ragaszkodom a tervteljesítéshez, hogy prémiumot adhassak nekik, nehogy visszakívánkozzanak régi munkahelyükre. Ezért magát a folyamatos szereléssel akartam megbízni. Egy nappal korábban jöttem le, hogy ezt nyélbe üthessem. Még így is elkéstem. Papinkó már megint ügyeskedett. Persze, nem árulok zsákbamacskát, a Fonalmerevítőben a lefolytatott adatgyűjtés során, hogy is mondjam csak, magát azért meglehetősen nélkülözhető egyénnek ítéltük. Bocsásson meg, de a személyzeti osztályon nyert információk szerint Tódorka kartárs nem kevesebb, mint tizenhét különböző beosztásban mondott csődöt. Úgy vélekedtünk, hogy nálunk Bakonytündériben ennek ellenére is pompásan megfelel, legfeljebb rosszul, hibásan állítja össze a mittalonokat, és akkor mi van?

– De hát hogyan magyarázzam meg – tördelte a kezét Tódorka –, hogy engem ott madzagon rángattak, félévenként csoportosítottak át és köz-

ben hülyére magoltattak? Az utolsó egy-két évben már valóban használhatatlanná váltam és rettenetes üldözési mániám támadt. Elhatároztam, hogy bármi áron kitörök ebből a pokoli helyzetből. Tucatnyi helyen érdeklődtem állás iránt, mindenütt felvettek volna, de amikor felcsillantották előttem a lehetőséget, hogy náluk majd kitűnő alkalmam nyílik a továbbtanulásra, és el is várják, hogy folyamatosan képezzem magam, futva menekültem. És ekkor találkoztam Jencivel...

– Mindez már a múlté! – szakította félbe barátságosan Bokros, és szavaiból őszinte rokonszenv csendült ki. – Most, hogy közelebbről megismerkedtünk, nagyon szeretném, ha mégis itt maradna. Feltétlenül szükségem van egy megbízható, becsületes emberre, akire nyugodtan támaszkodhatom. Vállalja el az üzemgondnoki teendőket. Érti ugye, mi a különbség, hogy nem főgondnokot mondok, hanem egyszerűen gondnokot?! Tartaná itt a frontot, amíg én távol vagyok, és emellett még kényelmesen összebütykölhetne egy-egy mittalont is. Akkor nekem nem hetenként, hanem havonta, vagy kéthavonta kellene csak lejönnöm. Nos?

– Hazudnék – szögezte le a megtisztelő ajánlat nyomán most már tökéletesen megnyugodott Tódorka –, ha azt állítanám, hogy ez kedvem ellen való megbízatás lenne. Boldogan tartózkodnék itt huzamosabban, végleges választ azonban még nem adhatok. Tudniillik egyet és mást még tisztáznom kell, mielőtt döntök. De annyit már most kijelenthetek, mindenképpen csak akkor vállalom, ha a készáru-raktár a gondnokság hatáskörébe tartozik majd.

– Semmi akadálya.

– És... és ha már itt tartunk, csak úgy mellékesen megérdeklődhetném, hogy a raktárfőnök, bizonyos Kovál Bea, az is mittalon-káder?

– Nem – felelte határozottan a kérdezett. – Vele közvetlenül nem én foglalkoztam, de tudtommal maga mellett ő az egyetlen, aki nem ilyen minőségben került ide. A részleteket nem ismerem. Ami viszont a maga ügyét illeti, holnap délben utazom vissza Pestre, jó lenne, ha addigra határozna a gondnoki állás felől. Higgye el, nagyon örülök, hogy közelebbről is megismerkedhettünk egymással, mégha ez ilyen furcsa körülmények között is történt. És remélem, hogy barátságunknak folytatása is lesz. De most búcsúzzunk, magának még egyet és mást tisztáznia kell, és én nekem is meg kell még tisztogatnom, be kell még csomagolnom a regenerált alkatrészeket. A viszontlátásra!

– A viszontlátásra – szorította meg Tódorka a feléje nyújtott miniszterhelyettesi jobbot, és indult kifelé. Az ajtó előtt megtorpant, visszafordult.

– Mit szól majd Papinkó vezérigazgató kartárs, ha egynapi gyümölcsöző együttműködés után meg kell válnia a személyi titkárától?

Bokros vállat vont.

– Majd fogalmaz néhány felháborodott hangú beadványt. Ha lesz szabad ideje, gépelje le neki.

(Vége következik.)

TERMÉSZETI CSODA

Mellékelten közöljük a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalatának egyik karácsonyi üdvözlő lapját. A kép egyedülálló természeti jelenséget ábrázol: *luc*fenyőágat, *erdei*fenyőtobozokkal. Ezek után nem csodálkozunk, ha majd a nyári képeslevelezőlap szezonban ribizlibokrot látunk, amint gusztusosan piroslik rajta jonathánalma, vagy bólogató eperfát, ágai között érett görögdinnyékkel.

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

A Nemzeti Színház előtt. Fiatal, szőrmekucsmás nő lép be a telefonfülkébe. Odakint nagy pelyhekben hull a hó. Foga van az időnek. A nő leemeli a telefonkagylót. Nem dob be tantuszt. Nem tárcsáz. Beszélni kezd. Élénk gesztusokkal magyaráz, időnként elkomorodik, majd mosolyog. Vitatkozik, hízeleg, kétségbeesik, engesztelődik, megnyugszik, tragikusan hallgat, jókedvűen csacsog. A fülke előtt ideges várakozók. Végre befut a 6-os villamos. A nő visszaakasztja helyére a süket kagylót, és kilép a viszonylag enyhet adó telefonfülkéből. Egy férfi dühösen utána szól:

— Mégiscsak hallatlan. Tudhatná, hogy a melegedési idő legfeljebb 3 perc!

g. sz.

J-GÉP

Az igazgató végigkalauzolt a vállalat valamennyi termén, megmutatta a termelési folyamatot, majd egy egészen kicsiny szoba ajtaját nyitotta ki előttem.

Ott semmi egyebet nem láttam, mint egy középnagyságú kibernetikus gépet. Az egész nem sokkal volt nagyobb, mint egy utcai automata.

— Nem tapasztalhatta, hogy különösebben fennhéjázó volnék, de erre csakugyan büszke vagyok — mondotta kísérőm.

— Mi ez?

— Ez, kérem, egy Amerikából importált kibernetikus jutalomosztó gépezet. Ezen a lyukon betápláljuk a vállalat dolgozóinak névsorát, ezen a másikon a jutalomkeret összegét. Ott, azt a kart megrántjuk, a gép működésbe jön, az elektronikus agy mindent tud, és abszolút igazságosan elosztja a pénzt. Úgy hívjuk, hogy J-gép.

— És mi szükség van erre?

— Ugyan kérem, hiszen ön is tudja. A jutalomkeret elosztása a legkényesebb feladat. Az emberi agyvelő — ezt magam is beláttam — képtelen kiszabadulni a szubjektív mozzanatok hatása alól. Bármennyire is törekedtem az igazságra, azelőtt, rajtakaptam magam, hogy Tóth Pistának azért adok százzal többet, mint Nagy Miskának, mert Tóth Pista szimpatikusabb nekem,

ő is a Fradinak szurkol, vagy elálló füle van, vagy mit tudom én, mi. S még ha csak én kaptam volna rajta magam, de a dolgozók is rajtacsíptek, és se vége, se hossza nem volt a reklamációknak. Amire az emberi agy nem képes, azt a teljesen elfogulatlan gépi agy megoldja. Én, kérem, régen, jutalomosztás után napokat töltöttem a panaszok meghallgatásával, a döntéseim megindokolásával. Most mi dolgom vele? Semmi. Ha a gép árát csak munkaórákra számítom át, akkor is megérte.

Megilletődve hallgattam az érdekes magyarázatot, és közelebb léptem a géphez, hogy megtapogassam az alkatrészeit.

— Ne nyúljon hozzá, ráz! — szisszent fel az igazgató.

— Ráz?

— Ó, igen, elromlott, ki kell cserélnünk.

Nem értettem. Hogy lehet, hogy egy alig pár hónapos gép elromlott?

— Nagy strapának van kitéve... — szólt kedvetlenül a főnök.

— Annyi a jutalom? — kérdeztem.

— Nem, annyi a rúgás. Ugyanis, kérem, most jutalomosztás után az történik, hogy a dolgozók körülveszik a gépet, belerúgnak, gombot meg vadgesztenyét dobnak a hasába, még olyan is akadt, aki kalapáccsal rávágott a kobakjára.

Elhűlten hallgattam.

— És ezek után még mindig azt mondja, hogy megérte?

Az igazgató nevetett:

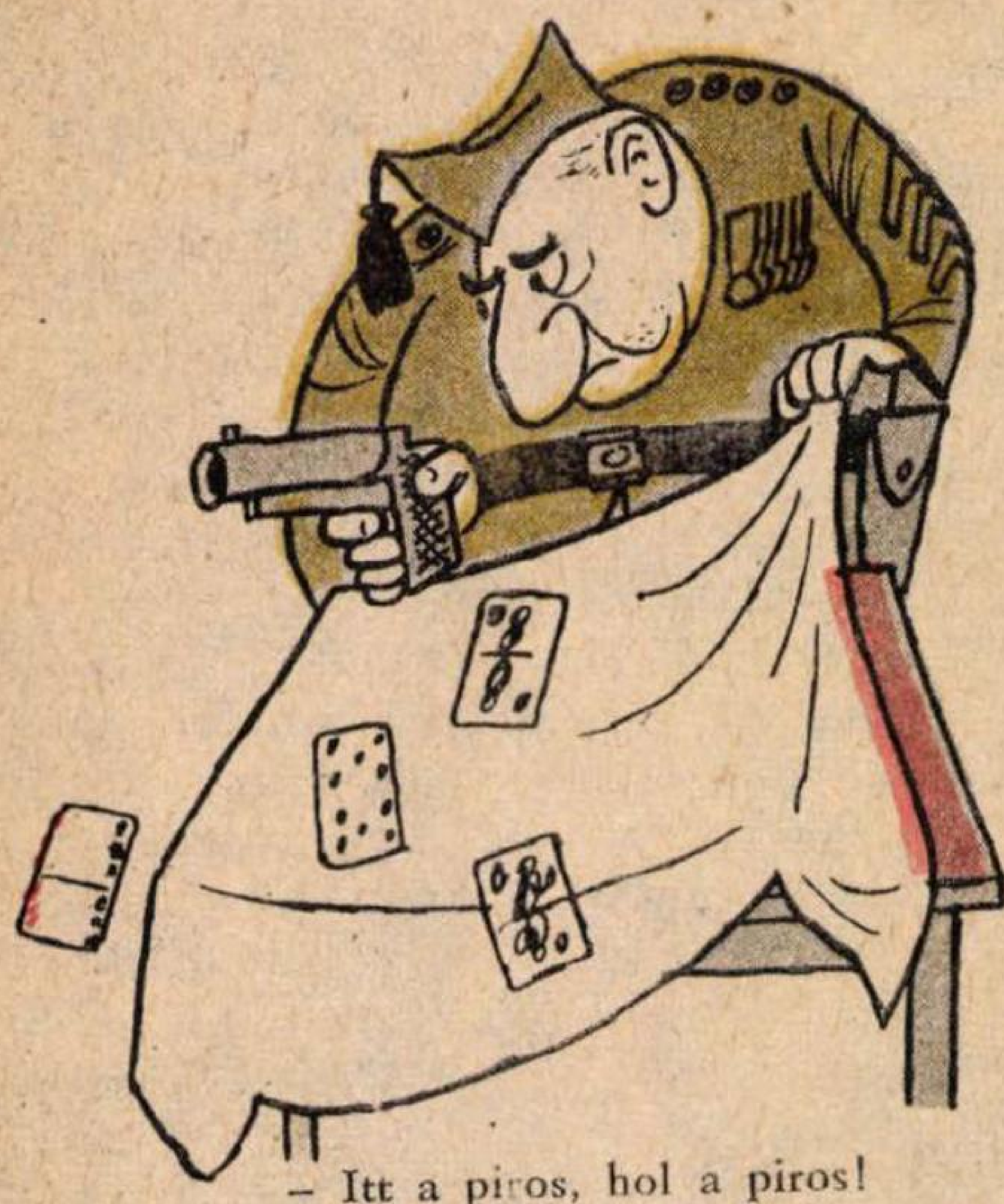
— Már hogyne érte volna meg. Megtehették ezt a dolgozók, akkor, amikor én osztottam a jutalmakat?

Novobáczky Sándor

Külpolitikai KI-MIT-TUD?

Gerő Sándor rajzai

FRANCO: *Bűvészmutatványok*

– Itt a piros, hol a piros!

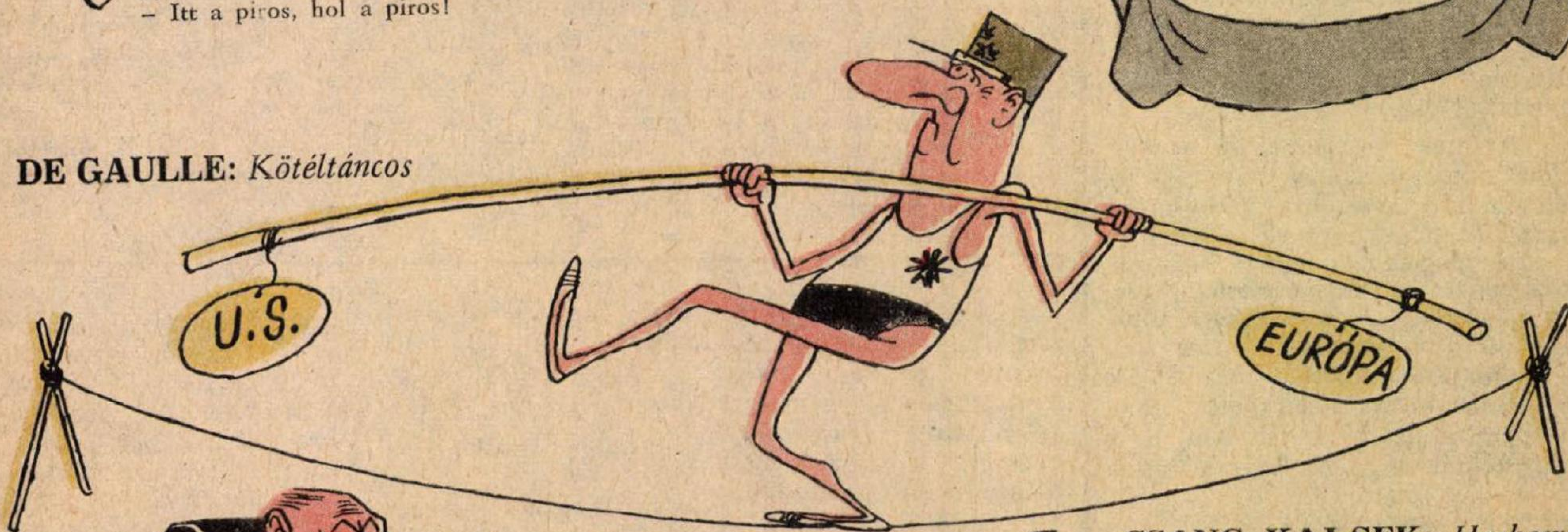
CSOMBE: *Minden hangszeren játszik*

ERHARD: *Szellemidézés*

DE GAULLE: *Kötéltáncos*

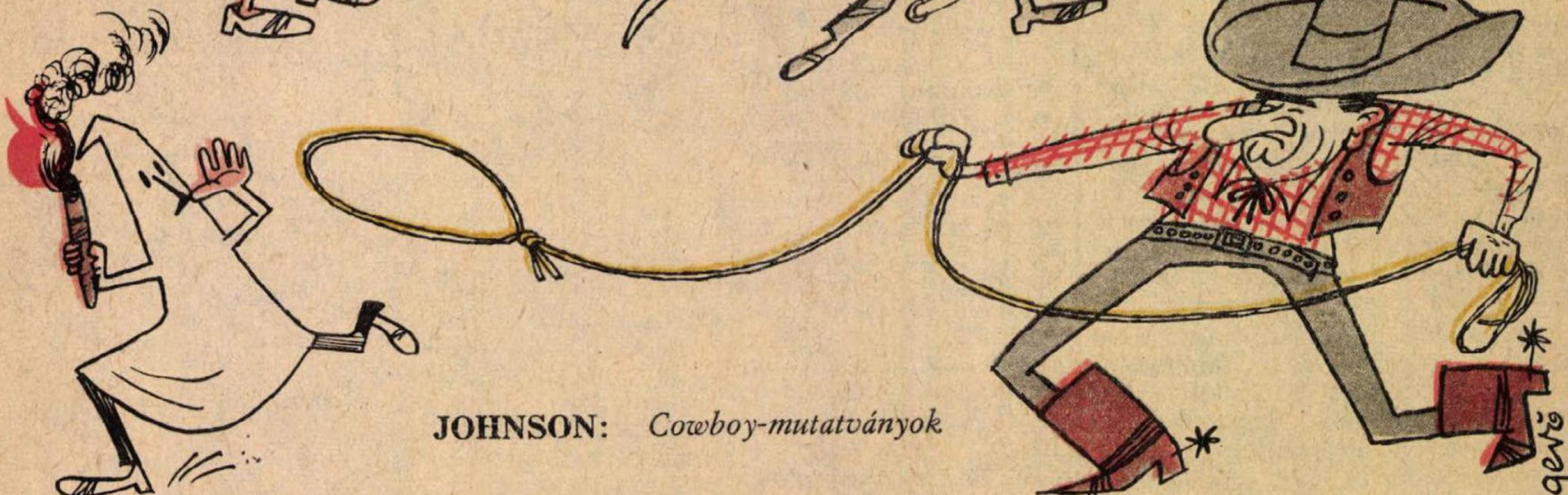

ADENAUER: *Gyermekhang-utánzó*

CSANG KAJ-SEK: *Hasbeszélő*

JOHNSON: *Cowboy-mutatványok*

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 64.7721 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504